

Sygn. akt II AKa 475/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Katarzyna Capałowska

Protokolant: – sekr. sąd. Olaf Artymiuk

przy udziale Prokuratora Anny Kuziemskiej - Wawrzko

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2020 r.

sprawy

1. L. K. urodz. (...) w L. (Demokratyczna Republika Kongo) s. M. i M. z d. T.

oskarżonego z art. 258§1 i 3 kk, art. 18§2 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 k.k.

1. J. I. (1) urodz. (...) w W. s. R. i B. z d. L.

oskarżonego z art. 18§2 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 k.k.

2. M. K. (1) urodz. (...) w L. s. E. i H. z d. W.

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

3. O. K. (1) urodz. (...) w Z. c. M. i J. z d. S.

oskarżonej z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

4. J. M. (1) urodz. (...) w W. c. E. i W. z d. P.

oskarżonej z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

5. K. C. urodz. (...) w K. s. S. i K. z d. J.

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

6. M. J. (1) urodz. (...) w W. s. H. i J. z d. F.

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk, art. 18§2 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

7. *H. S. (1) urodz. (...) w T. s. T. i A. z d. P.*

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

8. *R. I. (1) urodz. (...) w B. s. H. i K. z d. N.*

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk (x2), art. 18§1 dkk w zw. z art. 205§1 i §2 dkk w zw. z art. 11§1 dkk w zw. z art. 205§1 i 2 dkk w zw. z art. 58 dkk w zw. z art. 4§1 kk;

9. *J. E. (1) urodz. (...) w W. s. E. i W. z d. P.*

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk, art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

10. *R. G. (1) urodz. (...) w W. s. Z. i I. z d. N.*

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

11. *D. M. (1) urodz. (...) w W. s. S. i K. z d. S.*

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

12. *J. O. urodz. (...) w W. c. A. i J. z d. Z.*

oskarżonej z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

13. *W. S. (1) urodz. (...) w M.-M. s. J. i E. z d. K.*

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

14. *G. W. (1) urodz. (...) w M. s. W. i S. z d. R.*

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

15. *W. Z. (1) urodz. (...) w S. s. K. i E. z d. J.*

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

16. *A. Z. (1) urodz. (...) w M. s. A. i J. z d. W.*

oskarżonego z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

17. *M. Ł. (1) urodz. (...) w K. Ś. c. S. i S. z d. Z.*

oskarżonej z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

18. **A. B. (1) urodz. (...) w W. s. Z. i J. z d. D.**

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

19. **A. Ś. urodz. (...) w W. s. W. i I. z d. B.**

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

20. **J. B. urodz. (...) w W. s. F. i G. z d. S.**

oskarżonego z art. 18§1 dkk w zw. z art. 205§1 i §2 dkk w zw. z art. 58 dkk w zw. z art. 4§1 kk;

21. **B. K. (1) urodz. (...) w Ł. c. T. i A. z d. B.**

oskarżonej z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk, art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk;

22. **D. K. (1) urodz. (...) w W. c. J. i K. z d. C.**

oskarżonej z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 września 2017 r. sygn. akt XVIII K 101/14

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1) **orzeczoną wobec oskarżonej O. K. (1) w pkt IX wyroku karę pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat; na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym i dacie wskazanej w pkt X wyroku na poczet orzeczonej wobec tej oskarżonej kary pozbawienia wolności zalicza okres jej tymczasowego aresztowania od dnia 19 grudnia 2001 r. do dnia 16 lipca 2003 r.;**

2) **orzeczoną wobec oskarżonej J. M. (1) karę pozbawienia wolności orzeczoną w pkt XI wyroku za czyn z pkt 6 aktu oskarżenia obniża do lat 2 (dwóch); na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (ustawa: kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. Dz. U. Nr 88, poz. 553 ze zm. w brzmieniu obowiązującym w dniu 8 maja 2001 r.) na poczet orzeczonej wobec oskarżonej J. M. (1) kary pozbawienia wolności zalicza okres jej tymczasowego aresztowania od dnia 10 grudnia 2001 r. do dnia 16 lipca 2003 r.;**

3) **orzeczoną wobec oskarżonego K. C. w pkt XIII wyroku karę pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym i dacie wskazanej w pkt XIV wyroku warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 5 (pięciu) lat, na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza temu oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 marca 2002 r. do dnia 4 kwietnia 2002 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;**

4) **orzeczoną wobec oskarżonego M. J. (1) w pkt XVII wyroku karę łączną pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy, na poczet której na podstawie wskazanych w pkt XVIII wyroku przepisów zalicza okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 grudnia 2001 r. do dnia 10 maja 2002 r.;**

- 5) *orzeczoną wobec oskarżonego J. E. (1) w pkt XXVIII wyroku karę łączną pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności na poczet której zalicza temu oskarżonemu na podstawie wymienionych w pkt XXIX wyroku przepisów okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 10 grudnia 2001 r. do dnia 21 marca 2002 r.; orzeczoną wobec J. E. (1) w pkt XXVIII wyroku karę łączną grzywny obniża do 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych;*
- 6) *orzeczoną wobec oskarżonego R. G. (1) w pkt XXX karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku, na poczet której na podstawie wskazanych w pkt XXXI wyroku przepisów zalicza okres tymczasowego aresztowania od dnia 10 grudnia 2001 r. do dnia 14 marca 2002 r.;*
- 7) *orzeczoną wobec oskarżonego D. M. (1) w pkt XXXII wyroku karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku;*
- 8) *orzeczoną wobec oskarżonej J. O. w pkt XXXIII wyroku karę pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat; na podstawie art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie wskazanej w pkt XXXIV wyroku warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięciu); na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza tej oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 grudnia 2001 r. do dnia 20 grudnia 2001 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;*
- 9) *orzeczoną wobec oskarżonego W. S. (1) w pkt XXXV karę pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie wskazanej w pkt XXXVI wyroku warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięciu), na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza temu oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 grudnia 2001 r. do dnia 21 grudnia 2001 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;*
- 10) *orzeczoną wobec oskarżonego G. W. (1) w pkt XXXVII wyroku karę pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym i w dacie wskazanej w pkt XXXVII wyroku warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięciu);*
- 11) *orzeczoną wobec oskarżonego W. Z. (1) w pkt XXXVIII wyroku karę pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie wskazanej w pkt XXXIX wyroku warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięciu); na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec tego oskarżonego kary grzywny zalicza temu oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 grudnia 2001 r. do dnia 8 lutego 2002 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;*
- 12) *orzeczoną wobec oskarżonego A. Z. (1) w pkt XL wyroku karę pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie wskazanej w pkt XLI wyroku warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięciu); na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec tego oskarżonego kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 grudnia 2001 r. do dnia 14 lutego 2002 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;*

13) orzeczoną wobec oskarżonego A. B. (1) w pkt XLIV karę pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie wskazanej w pkt XLV wyroku warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięciu); na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec tego oskarżonego kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 grudnia 2001 r. do dnia 21 lutego 2002 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

14) orzeczoną wobec oskarżonego A. Ś. w pkt XLVI karę pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie wskazanej w pkt XLVII wyroku warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 5 (pięciu); na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec tego oskarżonego kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 grudnia 2001 r. do dnia 4 stycznia 2002 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

15) oskarżonego J. B. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu określonego w pkt 27 aktu oskarżenia i przypisanego w pkt XLVIII; kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa;

16) orzeczoną wobec oskarżonej B. K. (1) w pkt LI wyroku karę łączną pozbawienia wolności obniża do lat 2 (dwóch);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia wszystkich oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: P. O., K. K. (6) i K. G. – Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 1.440 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści) złotych powiększone o 23% VAT, oraz na rzecz adwokatów: K. P., D. U., R. B., M. N., P. P., M. S., D. L., Ł. W. – Kancelarie Adwokackie w W. jak również na rzecz radcy prawnego M. C. – po 720 (siedemset dwadzieścia) złotych powiększone o 23% VAT za obronę z urzędu oskarżonych: L. K., O. K. (1), J. M. (1), K. C., J. E. (1), R. G. (1), D. M. (1), J. O., W. S. (1), G. W. (1), W. Z. (1), A. Z. (1), M. Ł. (1), A. B. (1) i J. B. wykonywaną w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 475/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	19	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt XVIII K 101/14

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Apelacja obrońcy oskarżonego L. K.		
	Zarzut	
	<p>1. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, polegająca na sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego oraz w zakresie swobodnej oceny dowodów wybiórcze potraktowanie i błędne zinterpretowanie ustaleń zamiaru oskarżonego oraz jego roli przypisywanej w zarzucanym czynie z aktu oskarżenia, zaniechania przeprowadzenia dowodu z przesłuchania N. M. Y., Z. B. mimo iż Sąd wielokrotnie powołuje się na firmę (...) oraz dokumenty z Niemiec, zatem zachodziła istotna okoliczność wymagająca zwrócenia się do organów podatkowych i meldunkowych Niemiec w celu ustalenia miejsca zamieszkania świadka tym bardziej, że Sąd powołuje się na dokument z niemieckiego urzędu skarbowego o nieprzewodzeniu już przez świadka działalności gospodarczej, mimo iż świadek Z. B. zawierał transakcje handlowych, w takiej zaś sytuacji dowody urzędowe i czynności faktyczno prawne winny prowadzić do wniosku, że działalność oskarżonego mieści się w granicach swobody zawierania umów i swobody działalności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

gospodarczej, a ingerencja urzędu skarbowego w tym zakresie jest nieuzasadniona i bezprawna gdyż czynności były wykonywane w oparciu obowiązującą ustawę, a żaden przepis prawa nie wskazuje możliwości naruszenia „ducha” ustawy, zatem takie braki w materiale prowadzą do niemożliwości poddania wyroku prawidłowej kontroli odwoławczej,

2. Naruszenie art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 kpk poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności poprzez zastosowanie dowolności w czynieniu ustaleń faktycznych wyłącznie w oparciu o wybrane dowody w sprawie, nie oparcie wyroku na wszystkich ujawnionych w toku rozprawy okolicznościach, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucane mu czyny w zakresie działalności zgodnej z zasadami i prawem obowiązującym a nadto poprzez przyjęcie iż doszło do naruszenia „ducha” ustawy, które to doprowadziły do uznania oskarżonego za winnego w sytuacji poczynienia błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę i mające wpływ na treść wyroku w sytuacji gdy oskarżony w świetle zgromadzonego materiału dowodowego działając zgodnie z prawem nie dopuścił się zarzucanych mu aktów oskarżenia czynów pomimo że z całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego ocenionego zgodnie z wymogami

procesowymi wynika wniosek całkowicie odmienny,

3. Obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku polegająca na naruszeniu art. 414 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1, 2, 6 i 7 kpk poprzez jego nie zastosowanie w stosunku do oskarżonego zważywszy na uniewinnienie z art. 76 kks podczas gdy w sytuacji zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci prawomocnego uniewinnienia oskarżonego w zakresie art. 76 kks wypełniającym znamiona czynów zarzucanych oskarżonemu, a nadto w zakresie przedawnienia karalności,

4. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mianowicie przypisanie oskarżonemu L. K. czynu opisanego w art. 286 § 1 kk i art. 294 § 1 kk, w sytuacji gdy brak jest przesłanek do uznania że oskarżony wprowadzi kogokolwiek w błąd mimo iż z zeznań świadków wynika bezsporny fakt prowadzenia działalności gospodarczej przez współoskarżonych,

5. Brak ustalenia rzeczywistej szkody poniesionej przez Skarb Państwa,

6. Naruszenie art. 424 kpk w zakresie nie przytoczenia okoliczności które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary a nadto nie wskazania jakim dowodom Sąd odmówił wiarygodności w zakresie winy oskarżonego L. K..

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Podniesione w apelacji zarzuty obraży przepisów prawa procesowego w tym art. 7 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 k.p.k. nie są zasadne a nadto w istotnym zakresie zostały w sposób formalnie wadliwy zredagowane. Z treści zarzutu zawartego w pkt 1 apelacji wynika bowiem, że został on zredagowany w sposób bardzo ogólny, nie wskazano konkretnie żadnego przepisu prawa procesowego, który został rzekomo naruszony przez Sąd I instancji. Zatem w opisanej sytuacji gdy skarżący nie wymienił przepisów prawa procesowego oraz nie wskazał konkretnie sposobu ich naruszenia w ocenie Sądu odwoławczego nie jest możliwe szczegółowe odniesienie się do tak wadliwie zredagowanego zarzutu. Należy jedynie stwierdzić, że brak jest podstaw aby uznać, że zostały naruszone przepisy prawa procesowego dotyczące sposobu gromadzenia oraz analizy i oceny dowodów. Podniesiona przez autora apelacji kwestia zaniechania przeprowadzenia dowodu z przesłuchania N. M. Y. oraz Z. B. została przez Sąd meriti prawidłowo rozstrzygnięta i nie stanowi obraży przepisów prawa procesowego w tym art. 170 § 1 k.p.k.

Nie zostały również naruszone przepisy postępowania wymienione w pkt 2 petitum apelacji.

Przedmiotowy zarzut również został w części formalnie zredagowany, gdyż zarzucając obrażę art. 7 k.p.k. skarżący nie wskazał, które konkretnie dowody zostały przez Sąd I instancji dowolnie ocenione oraz w czym owa dowolność się przejawia.

Zdaniem Sądu odwoławczego wymienione przez Sąd meriti dowody stanowiące podstawę

ustaleń faktycznych dotyczących czynów przypisanych oskarżonemu L. K. zostały ocenione w sposób prawidłowy respektujący w pełni zasadę swobodnej oceny dowodów zawartą w art. 7 k.p.k. Obrońca oskarżonego nie wykazał w sposób przekonujący, że ocena tych dowodów zawiera błędy natury faktycznej lub logicznej oraz, że przy analizie i ocenie dowodów Sąd nie respektował zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie naruszył również art. 92 i 410 k.p.k. gdyż dokonał analizy i oceny wszystkich istotnych i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy dowodów i ustalenia faktyczne oparł na tych dowodach, które obdarzył walorem wiarygodności.

Zaznaczyć należy, że w obecnym stanie prawnym obraza art. 410 k.p.k. może nastąpić wówczas gdy Sąd pominię przy analizie i ocenie określone dowody lub też pominię przy ustaleniach faktycznych te dowody, które uznał za wiarygodne.

Analiza akt przedmiotowej sprawy oraz treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku przekonuje jednak, że żadna z tych sytuacji w niniejszej sprawie nie występuje. Podniesiona w treści omawianego zarzutu kwestia nie oparcia wyroku na wszystkich ujawnionych w toku rozprawy okolicznościach nie stanowi podstawy do uznania, że doszło do obrazy art. 410 k.p.k., gdyż jest oczywiste, że Sąd meriti opiera ustalenia faktyczne tylko na dowodach i okolicznościach, które uznał za wiarygodne. Pominięcie przez Sąd przy czynieniu ustaleń faktycznych dowodów, które zostały pozbawione waloru wiarygodności jest zatem w pełni prawidłowe i

nie stanowi obrazy art. 410 k.p.k. Podkreślić również należy, że art. 92 i 410 k.p.k. mają podobny zakres znaczeniowy z tym, że ten pierwszy odnosi się do posiedzeń Sądu a nie rozprawy i z tego względu nie mógł on być w przedmiotowej sprawie naruszony w sytuacji gdy wyrok wydano po przeprowadzeniu rozprawy (art. 410 k.p.k.).

Nie można także zaakceptować stanowiska skarżącego, że doszło do naruszenia art. 424 § 1 k.p.k., gdyż sporządzone uzasadnienie spełnia wszystkie wymogi formalne określone we wskazanym przepisie i umożliwia dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Ponadto z uwagi na treść art. 455a k.p.k. nawet gdyby pisemne motywy wyroku nie spełniały określonych wymogów formalnych to nie może stanowić powyższa okoliczność podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Całkowicie chybiony i bezpodstawny jest zarzut zawarty w pkt 3 petitum i dotyczy rzekomego naruszenia art. 414 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1, 2, 6 i 6 k.p.k. Nie można bowiem uznać, że w stosunku do L. K. doszło do ponownego orzekania w sprawie prawomocnie zakończonej a także przedawnionej. Stanowisko autora apelacji w omawianym zakresie jest całkowicie błędne, bezpodstawne i nie zostało uzasadnione w sposób merytoryczny i przekonujący. Brak było zatem podstaw w niniejszej sprawie do zastosowania art. 17 § 1 pkt 1, 2, 6 i 7 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu L. K. są prawidłowe i mają pełne

oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, który został uznany za wiarygodny. Z dowodów tych jednoznacznie wynika, że oskarżony doprowadził wymienione urzędy skarbowe oraz usiłował doprowadzić wskazane w zarzucie urzędy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o znacznej wartości za pomocą wprowadzenia w błąd tych podmiotów. Podniesiona przez obrońcę oskarżonego okoliczność, że współoskarżeni prowadzili działalność gospodarczą nie ma istotnego znaczenia w sytuacji gdy z trafnych ustaleń Sądu wynika, że zawierane pomiędzy wskazanymi podmiotami gospodarczymi umowy nie były w żaden sposób uzasadnione racjami gospodarczymi, lecz ich celem było obejście przepisów prawa podatkowego i wyłudzenie podatku VAT przez podmioty eksportujące określone towary na rzecz tej samej firmy (...). Zasadnie stwierdził Sąd Okręgowy, że istota przedmiotowej sprawy sprowadza się do stworzenia fikcyjnego mechanizmu eksportu towarów wytwarzanych przez podmioty krajowe, które ze sobą współpracowały. W ramach tego mechanizmu i schematu rzeczywiście występowały aktualne podmioty w postaci: krajowego wytwórcy towaru, posiadającego w przeważającej większości wypadków status zakładu pracy chronionej, nabywcy lub nabywców krajowych, pełniących rolę pośrednika oraz eksportera tych towarów, który je kupował od pośrednika w celu ich eksportu. Sąd meriti na str. 537 – 550 uzasadnienia opisał w sposób trafny i właściwy ten mechanizm dotyczący obrotu w istocie bezużytecznych towarów, których cena w sposób znaczący rosła w ramach kolejnych transakcji i w efekcie na końcowym

etapie tego obrotu ich rzeczywista wartość była nieadekwatna do ceny. Podkreślić także należy, że istotą każdej działalności gospodarczej jest ryzyko związane z tym czy producent sprzeda wytworzone przez siebie towary po korzystnej uwzględniającej określony zysk cenie nabywcy tego towaru. W przedmiotowej sprawie to ryzyko w żaden sposób nie występowało bowiem wszystkie podmioty były ze sobą powiązane i co jest w tym zakresie również bardzo istotne cały ten obrót miał w istocie charakter fikcyjny gdyż żaden podmiot uczestniczący we wskazanym mechanizmie nie angażował własnego kapitału narażonego na ryzyko występujące w normalnym obrocie gospodarczym. W kontekście omawianego zarzutu zaznaczyć zatem należy, że Sąd meriti na str. 539 pisemnych motywów wyroku przyjął, że wymienione w akcie oskarżenia podmioty gospodarcze rzeczywiście istniały i funkcjonowały w obrocie gospodarczym oraz dokonywały one transakcji handlowych przy czym stanowiące ich przedmiot towary były odbierane przez kolejnych nabywców i transportowane do ich magazynów zaś należności finansowe realizowane ale tylko w sensie formalnym, bez angażowania własnego kapitału wystawionego na ryzyko gospodarcze. Ustalono również zasadnie, że wymienione towary były eksportowane za granicę ale wszystkie te działania i przeprowadzone czynności były nakierowane na jeden cel – wyłudzenia podatku VAT należnego za towary, które stanowiły jedynie atrapę, gdyż nie przedstawiały rzeczywistej wartości. Wykazano zatem w sposób przekonujący w omawianej części uzasadnienia wyroku że przedsiębrane przez

<p>oskarżonych czynności miały charakter pozorny.</p> <p>Zarzut zawarty w pkt 5 petitum przedmiotowej sytuacji jest bezpodstawny i wręcz niezrozumiały w sytuacji gdy w treści zarzutu z pkt 2 wskazano konkretne kwoty dotyczące niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez urzędy skarbowe (25.145.608,60 zł oraz kwotę 6.112,340 zł co do której oskarżony usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Urzędy Skarbowe w P. i w S..</p> <p>Uzasadnienie wyroku spełnia wbrew twierdzeniom skarżącego wymogi określone w art. 424 k.p.k. i pozwala na dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku i z tego względu za chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut z pkt 6.</p>		
Wniosek		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego,</p> <p>- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezpodstawność podniesionych zarzutów apelacyjnych oraz brak okoliczności podlegających uwzględnienia z urzędu skutkowałą nieuwzględnieniem złożonych wniosków.		
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonych: J. I. (1), R. I. (1), O. K. (1) i D. M. (1)</p>	

	Zarzut	
<p><u>Odnosnie J. I. (1)</u></p> <p>I. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1) Art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 kpk, w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez dokonanie przez Sąd oceny dowodów w sposób dowolny, wybiórczy, nielogiczny oraz oparciu się na domniemaniach, domysłach i przypuszczeniach co doprowadziło do błędnego ustalenie stanu faktycznego, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. art. 18§2 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k. w ten sposób że:</p> <p>- w czasie i w miejscu jak w pkt. I-szym (a/o Ap II Ds. 5/01), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I-szym (a/o Ap II Ds. 5/01), ze z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłaniał N. M. Y. jako przedstawiciela firmy (...) z siedzibą na Seszelach, do zawierania ze wskazanymi przez siebie i innych członków grupy wymienionej w pkt. I-szym (a/o Ap II Ds. 5/01), polskimi podmiotami gospodarczymi umów kupna-sprzedaży towarów w postaci 108.900 sztuk płyt CD-R 323.300 sztuk kaset video, 31.000 sztuk koszulek okolicznościowych i 15.000 sztuk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

chust z elementem zdobniczym, podpisywania bankowych poleceń przelewu in blanco oraz niewypełnionych treścią kart papieru mających posłużyć jako tego typu umowy, po czym opatrywał je osobiście odciskami pieczęci tej firmy, którą na stałe dysponował, wiedząc że umowy te w swej istocie nie są uzasadnione racjami gospodarczymi, lecz zmirzają do obejścia przepisów prawa podatkowego i wyłudzenia podatku VAT przez podmioty eksportujące te towary na rzecz tej samej firmy (...), czym doprowadził Urzędy Skarbowe do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 25.145.608, 60 złotych z tytułu zwrotu naliczonego podatku VAT oraz usiłował doprowadzić Urzędy Skarbowe w P. i w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 6.112.340 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wdrożenie przez wskazane Urzędy Skarbowe postępowań wyjaśniających i wstrzymanie wypłaty kwoty podatku VAT, w szczególności zaś: 7 - w dniu 15 listopada 1999 roku umowy kupna-sprzedaży 900 sztuk kaset video z firmą (...), - w dniach 19 października, 24 listopada, 16 grudnia 1999 roku i 16 czerwca 2000 roku umowy kupna-sprzedaży łącznie 41.500 sztuk kaset video z firmą (...), - w dniach 23 maja, 07 lipca 2000 roku umowy kupna-sprzedaży 20.000 sztuk kaset video i 65.000 sztuk płyt CD-R ze spółką cywilną (...).D, - w dniu 19 kwietnia i 20 września 2000 roku umowy kupna-sprzedaży 2.500 płyt CD-R i 1.400 sztuk kaset video z firmą (...), - w dniu 06 kwietnia i 08 maja 2001 roku umowy kupna-sprzedaży 10.000 sztuk koszulek okolicznościowych z

nadrukami z firmą (...), - w dniu 15 kwietnia 2001 roku umowę kupna-sprzedaży 7.000 sztuk koszulek okolicznościowych z nadrukiem z firmą (...), - w dniu 09 lutego, 15 marca, 12 kwietnia, 19 kwietnia, 12 maja, 02 czerwca i 07 lipca 2000 roku umowy kupna-sprzedaży 21.400 sztuk płyt CD-R, 15.000 sztuk chust, 81.700 sztuk kaset video z firmą (...), - w dniu 20 marca 2000 roku umowę kupna-sprzedaży 10.000 sztuk kaset i 5.000 sztuk płyt CD-R ze spółką (...), - w dniu 19 października, 17 grudnia 1999 roku umowy kupna-sprzedaży 8.500 sztuk kaset video z firmą (...), - w dniu 19 października i 16 grudnia 1999 roku umowy kupna-sprzedaży 3.000 sztuk koszulek z nadrukiem okolicznościowym i 4.000 sztuk kaset video z firmą (...), - w dniu 17 grudnia 1999 roku umowę kupna-sprzedaży 3.000 sztuk kaset video ze spółką cywilną (...), - w dniu 17 grudnia 1999 roku umowę kupna-sprzedaży 2000 sztuk koszulek z nadrukiem ze spółką (...), - w dniach 09 lutego, 15 marca, 12 kwietnia, 19 kwietnia, 12 maja, 02 czerwca i 07 lipca 2000 roku umowy kupna-sprzedaży 8.000 sztuk płyt CD-R, 18.000 sztuk koszulek, 104.900 sztuk kaset video z firmą (...), tj. o przestępstwo z art. 18§2 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i z art.294§1 k.k.; z art. 13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i art.65 k.k.; — gdzie bezstronna, obiektywna, swobodna i wszechstronna ocena zgromadzonego materiału dowodowego zgodnie z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego, że oskarżony jest niewinny i jego zachowanie nie wyczerpało

znamion zarzucanych oskarżonemu przestępstw;

2) art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości, których nie da się usunąć;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia a mający istotny wpływ na jego treść, poprzez:

1) błędne ustalenie, że oskarżony dokonywał pozornych transakcji gospodarczych zmierzających do obejścia przepisów prawa, gdzie w rzeczywistości przedmiotowe transakcje gospodarcze nie miały waloru pozorności i nie zmierzały do obejścia przepisów prawa

2) błędne ustalenie, że oskarżony należał do zorganizowanej grupy przestępczej, gdzie w rzeczywistości taka grupa nie istniała

III. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie - przepisów:

1) kodeksu karnego tj. art. 18§2 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k. do zaistniałego stanu faktycznego w sytuacji, gdzie oskarżony może tylko ponosić ewentualną odpowiedzialność karną za przestępstwa z kodeksu karnego skarbowego i na podstawie przepisów kodeksu karnego skarbowego jako przepisów lex specialis;

2) art. § 83 kc do zaistniałego stanu faktycznego, gdzie w rzeczywistości dokonywane czynności prawne nie

miały waloru pozorności i nie zmierzały do obejścia przepisów prawa

odnośnie oskarżonej O. K. (1):

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

3) Art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 kpk w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez dokonanie przez Sąd oceny dowodów w sposób dowolny, wybiórczy, nielogiczny oraz oparciu się na domniemaniach, domysłach i przypuszczeniach co doprowadziło do błędnego ustalenie stanu faktycznego, że zachowanie oskarżonej wyczerpało znamiona przestępstwa z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k., art. 13§ 1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k., art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k. w ten sposób że:

- w czasie i w miejscu jak w pkt. I-szym (a/o Ap. II Ds. 5/01), będąc właścicielką wskazanej firmy i szkoły, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I-szym (a/o Ap. II Ds. 5/01), z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadziła w błąd Urząd Skarbowy w S. w ten sposób, że zawarła 4 umowy licencyjne z firmą (...) z Niemiec na korzystanie z praw autorskich należących do J. M. (2) z Demokratycznej Republiki Konga, odsprzedanych następnie przez niego firmie (...) z siedzibą na Seszelach, na zwielokrotnienie techniką kopiowania kaset video z filmami o tematyce religijnej oraz kopiowania fotograficznego

zdjęć Prezydenta K. i wprowadzania ich do obrotu, po czym w ramach stworzonych warsztatów szkolnych funkcjonujących w tejże szkole, wyprodukowała masowo 135.840 sztuk kaset video i 905.268 sztuk zdjęć, a następnie sprzedała całość produkcji w ilości 135.840 sztuk kaset video na rzecz spółki (...) J. E. (1) będącej dystrybutorem pośrednikiem w łańcuchu funkcjonujących firm oraz spółki (...) będącej z kolei pośrednikiem w tym łańcuchu, w celu ich dalszej odsprzedaży i eksportu przez niżej wymienione firmy, podczas gdy warsztaty szkolne stworzone w szkole, funkcjonowały jedynie pod pozorem pobierania przez jej uczniów praktycznej nauki w zawodzie i miały wyłącznie na celu obejście przepisów prawa podatkowego związanego z zaniechaniem pobrania podatku VAT od produkcji towarów w postaci kaset i płyt i generowania podatku należnego bez jego opłacania, czym wyłudziła i usiłowała wyłudzić od Skarbu Państwa zwrot nienależnej kwoty podatku od towarów i usług znacznej wartości w łącznej kwocie co najmniej 27.337.232,12 złotych w szczególności zaś poprzez eksport przez poniżej wymienione firmy:

- D. K. (1) i J. K. prowadzący indywidualnie firmy oraz spółkę cywilną - w kwocie 23.165.421 złotych,
- D. M. (1) właściciel firmy (...) - w kwocie 436.040 złotych,
- A. Ż. i W. G. prowadzący spółkę (...) - w kwocie 323.281,20 złotych,
- 10 - J. N. - właściciel spółki (...) - w kwocie 1.662.650 złotych,
- W. Z. (1) prowadzący spółkę (...) - w kwocie 260.931,90 złotych,
- H. M. właścicielce firmy (...) - w kwocie 2.557.327 złotych,
- A. Z. (1)

właściciel firmy (...) - w kwocie 289.009 złotych,

- R. G. (1) właściciel firmy (...) - w kwocie 921.140 złotych, - J. E. (1) i G. W. (1) właściciele firmy (...) w kwocie 436.040 złotych, tj. o przestępstwo z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k, art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k., art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k.;

— gdzie bezstronna, obiektywna, swobodna i wszechstronna ocena zgromadzonego materiału dowodowego zgodnie z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego, że oskarżona jest niewinna i jej zachowanie nie wyczerpało znamion zarzucanych oskarżonej przestępstw;

3) art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonej wątpliwości, których nie da się usunąć;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia a mający istotny wpływ na jego treść, poprzez:

1) błędne ustalenie, że oskarżona dokonywała pozornych transakcji gospodarczych zmierzających do obejścia przepisów prawa, gdzie w rzeczywistości przedmiotowe transakcje gospodarcze nie miały waloru pozorności i nie zmierzały do obejścia przepisów prawa

2) błędne ustalenie, że oskarżona należała do zorganizowanej grupy przestępczej, gdzie w rzeczywistości taka grupa nie istniała

III. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie

przepisów:

1) kodeksu karnego tj. art. art. 18§2 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k. w zw. z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k. do zaistniałego stanu faktycznego w sytuacji, gdzie oskarżona może tylko ponosić ewentualną odpowiedzialność karną za przestępstwa z kodeksu karnego skarbowego i na podstawie przepisów kodeksu karnego skarbowego jako przepisów lex specialis

2) art. 58 i 83 kc do zaistniałego stanu faktycznego, gdzie w rzeczywistości dokonywane czynności prawne nie miały waloru pozorności i nie zmierzały do obejścia przepisów prawa

odnośnie oskarżonego R. I. (1):

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

3) Art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 kpk, w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez dokonanie przez Sąd oceny dowodów w sposób dowolny, wybiórczy, nielogiczny oraz oparciu się na domniemaniach, domysłach i przypuszczeniach co doprowadziło do błędnego ustalenie stanu faktycznego, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. art.18§2 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k.,

art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k w ten sposób że:

- w czasie i w miejscu jak w pkt. I-szym (a/o Ap II Ds. 5/01), będąc właścicielem wskazanej spółki, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I-szym (a/o Ap II Ds. 5/01), z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd Urząd Skarbowy W. T. co do rzeczywistego charakteru zawieranych transakcji handlowych w ten sposób, że dokonał zakupu po 15 bardzo wysokich cenach od spółek (...) i (...) towarów w postaci 3.500 kompletów pater, 3.500 kompletów zestawu pater z porcelany złożonych, 50 kompletów zestawów z porcelany małych, 215 sztuk pater z porcelany, 4.500 sztuk chust z elementem wzorniczym, 3030 spódniczek typu soit, 500 sztuk koszulek ze wzorem, a następnie niezwłocznie wyeksportował zakupione towary w tym 550 sztuk zestawu pater, 200 sztuk pater z porcelany, 2.500 sztuk chust z elementem wzorniczym, 996 sztuk podkoszulków typu T-shirt, 3.030 spódniczek soit, 490 sztuk koszulek ze wzorem na rzecz firmy (...) Z. B. z siedzibą w Niemczech z przeznaczeniem dla firmy (...) w Demokratycznej Republice Konga oraz na rzecz firmy (...) w B., podczas gdy czynności te były dokonane wyłącznie dla obejścia przepisów prawa podatkowego i nie były uzasadnione racjami gospodarczymi, czym doprowadził wskazany Urząd Skarbowy do bezpodstawnego zwrotu podatku VAT znacznej wartości w kwocie 115.016 złotych i usiłował doprowadzić do bezpodstawnego zwrotu na

rzecz swojej firmy należności publicznoprawnej znacznej wartości w postaci zwrotu podatku od towarów i usług VAT w łącznej kwocie 436.704 złotych, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na wszczęcie przez Urząd Skarbowy postępowania wyjaśniającego w sprawie zwrotu kwoty podatku VAT i wydanie decyzji o odmowie jego wypłaty, tj. o przestępstwo z art.286§1 k.k. i z art.294§1 k.k, art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k., art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k.; 12. w czasie i w miejscu jak w pkt. I-szym (a/o Ap II Ds. 5/01), będąc właścicielem wskazanej spółki, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I-szym (a/o Ap II Ds. 5/01), ze z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc rolę pośrednika w strukturze funkcjonujących podmiotów gospodarczych, polegającą na kupowaniu od firm będących producentami - dystrybutorami w tym: Spółek (...), (...) i „P. Towarzystwa (...) J. E. (1), własnej firmy (...) oraz (...) (...) K. H. po drastycznie wysokich cenach, a następnie bezzwłocznym odsprzedawaniu różnych towarów po minimalnie wyższych cenach celem ich wyeksportowania do wskazanych firm, w tym koszulek, spódniczek, chust, serwetek z aplikacją i obrusów śniadaniowych, zestawów Pielgrzyma i innych kolejnym 16 podmiotom gospodarczym, wyłudził i usiłował wyłudzić kwoty podatku od towarów i usług w kwocie łącznej 14.080.214,30 złotych, w szczególności poprzez firmy: - A. Ż. i W. G. ze spółki (...) - w kwocie 235.378 złotych, - D. M.

(1) właściciela firmy (...) - w kwocie 761.222 złote, - W. S. (1) pełnomocnika firmy (...) - w kwocie 1.363.582 złote, - A. Z. (1) właściciela firmy (...) - w kwocie 289.009 złotych, - R. G. (1) właściciela firmy (...) - w kwocie 744.744 złote, - J. O. właścicielkę firm (...) - w kwocie 3.436.069 złotych, - L. W. właściciela spółek (...) - w kwocie łącznej 4.404.791,30 złotych, - A. J. właściciela spółki (...) - w kwocie 1.374.565 złotych, - J. E. (1) i G. W. (1) właściciele firmy (...) w kwocie 1.470.854 złote, tj. o przestępstwo z art.286§1 k.k. w zw. z art.294§1 k.k., art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k.; 13. w czasie od maja do czerwca 1998 roku w W. działając w czynie ciągłym oraz wspólnie i w porozumieniu z J. B., nakłonił L. W. właściciela i Prezesa Zarządu spółek (...) S.A. i (...) S.A. do nieuzasadnionego racjami gospodarczymi i zmierzającego wyłącznie do obejścia przepisów prawa podatkowego zakupu od prowadzonych przez niego firm (...) i (...), towarów w postaci 20.000 sztuk śpiewników „50 I. D.", 20.000 sztuk kompletów ogrodowych do herbaty, 21.900 sztuk zestawów Pielgrzyma oraz 1.500 kompletów zestawów pater z porcelany, a następnie ich eksport na rzecz wskazanych mu firm (...). R. S. na Filipinach, wyrejestrowanej wówczas firmy (...) z przeznaczeniem dla firmy (...) w Demokratycznej Republice Konga, w celu wyłudzenia przez wskazane firmy (...) od Skarbu Państwa nienależnego zwrotu podatku od towarów i usług VAT w kwocie 4.724.704,22 złote, 17 tj. o przestępstwo z art.18§2 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k., art.13§1

k.k. w zw. z art. 286§1 k.k, art. 294§1
k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k.;

– gdzie bezstronna, obiektywna, swobodna i wszechstronna ocena zgromadzonego materiału dowodowego zgodnie z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego, że oskarżony jest niewinny i jego zachowanie nie wyczerpało znamion zarzucanych oskarżonemu przestępstw;

2) art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości, których nie da się usunąć;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia a mający istotny wpływ na jego treść, poprzez:

1) błędne ustalenie, że oskarżony dokonywał pozornych transakcji gospodarczych zmierzających do obejścia przepisów prawa, gdzie w rzeczywistości przedmiotowe transakcje gospodarcze nie miały waloru pozorności i nie zmierzały do obejścia przepisów prawa

2) błędne ustalenie, że oskarżony należał do zorganizowanej grupy przestępczej, gdzie w rzeczywistości taka grupa nie istniała

III. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie

przepisów:

1) kodeksu karnego tj. art art,18§2 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k., art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k., art.294§1 k.k. w zw. z art. 12

k.k. i art.65 k.k. do zaistniałego stanu faktycznego w sytuacji, gdzie oskarżony może ponosić tylko ewentualną odpowiedzialność karną za przestępstwa z kodeksu karnego skarbowego i na podstawie przepisów z kodeksu karnego skarbowego jako przepisów lex specialis

2) art. 58 i 83 kc do zaistniałego stanu faktycznego, gdzie w rzeczywistości dokonywane czynności prawne nie miały walorów pozorności i nie zmierzały do obejścia przepisów prawa

odnośnie oskarżonego D. M. (1):

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

3) Art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 kpk, w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez dokonanie przez Sąd oceny dowodów w sposób dowolny, wybiórczy, nielogiczny oraz oparciu się na domniemaniach, domysłach i przypuszczeniach co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 18§2 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k., art.13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k., art.294§1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i art.65 k.k w ten sposób że:

- w czasie i w miejscu jak w pkt. I-szym (a/o Ap II Ds. 5/01), będąc właścicielem wskazanej firmy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I-szym (a/o Ap II Ds. 5/01), ze z góry powziętym zamiarem i w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd Urząd Skarbowy (...), co do rzeczywistego charakteru zawieranych transakcji handlowych w ten sposób, że dokonał zakupu od spółek z o.o. (...) B. K. (1) i (...) R. I. (1), zajmujących się wprowadzaniem do obrotu po zawyżonych cenach towarów wyprodukowanych w oparciu o zakupione przez inne firmy licencje, 5.500 sztuk koszulek z nadrukiem okolicznościowym, 7.010 sztuk chust, 3.000 podkoszulek ze wzorem rękodzielniczym, 600 spodenek ze wzorem 500 krawatów ze wzorem, 4.100 sztuk kaset video o tematyce religijnej, 20 kompletów serwetek, 15 sztuk pater, a następnie dokonał eksportu 5.500 sztuk takich koszulek, 7.000 sztuk chust, 3.000 podkoszulków, 600 spodenek i 500 krawatów oraz 4.000 sztuk kaset video odpowiednio na rzecz nabywcy to jest firmy (...) w Niemczech z przeznaczeniem dla firmy (...) w Demokratycznej Republice Konga oraz firmy (...) na Seszelach z przeznaczeniem dla odbiorcy w tym jej Oddziału w Wielkiej Brytanii i firmy (...) w Demokratycznej Republice Konga, podczas gdy czynności te były dokonane wyłącznie dla obejścia przepisów prawa podatkowego i nie były uzasadnione racjami gospodarczymi, czym usiłował doprowadzić Urząd Skarbowy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 1.197.262 złotych z tytułu zwrotu naliczonego podatku VAT, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wdrożenie przez wskazany Urząd postępowania wyjaśniającego i wstrzymanie wypłaty kwoty podatku VAT, tj. o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k.

i art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k.;

– gdzie bezstronna, obiektywna, swobodna i wszechstronna ocena zgromadzonego materiału dowodowego zgodnie z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego, że oskarżony jest niewinny i jego zachowanie nie wyczerpało znamion zarzucanych oskarżonemu przestępstw;

2) art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości, których nie da się usunąć;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia a mający istotny wpływ na jego treść, poprzez:

1) błędne ustalenie, że oskarżony dokonywał pozornych transakcji gospodarczych zmierzających do obejścia przepisów prawa, gdzie w rzeczywistości przedmiotowe transakcje gospodarcze nie miały waloru pozorności i nie zmierzały do obejścia przepisów prawa

2) błędne ustalenie, że oskarżony należał do zorganizowanej grupy przestępczej, gdzie w rzeczywistości taka grupa nie istniała

III. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędne zastosowanie przepisów:

1) kodeksu karnego tj. art. 13§ 1 k.k. w zw. z art.286§1 k.k. i art.294§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art.65 k.k. do zaistniałego stanu faktycznego w sytuacji, gdzie oskarżony może ponieść

<p>tylko ewentualną odpowiedzialność karną za przestępstwa z kodeksu karnego skarbowego i na podstawie przepisów kodeksu karnego skarbowego jako przepisów lex specialis</p> <p>2) art. 58 i 83 kc do zaistniałego stanu faktycznego, gdzie w rzeczywistości dokonywane czynności prawne nie miały waloru pozorności i nie zmierzały do obejścia przepisów prawa.</p>		
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Podniesione przez autora przedmiotowej apelacji zarzuty w zasadniczej części nie są zasadne, natomiast zaskarżenie wyroku odnośnie oskarżonej O. K. (1) skutkowało złagodzeniem orzeczonej kary, z uwagi na zachowanie i respektowanie wewnętrznej spójności wydanego w przedmiotowej sprawie wyroku.</p> <p>Przed merytorycznym rozważeniem podniesionych przez autora niniejszej apelacji zarzutów należy zaznaczyć, że w związku z tym, że są one tożsame w stosunku do wszystkich oskarżonych celowe jest ich łączne rozpoznanie bez konieczności czterokrotnego ich powtarzania.</p> <p>Za chybione i bezpodstawne uznać należy zarzuty obrazy przepisów postępowania tj. art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Podkreślić należy, że przedmiotowy zarzut został zredagowany w istotnej części w sposób formalnie wadliwy</p>	

gdy skarżący z jednej strony wymienił szereg przepisów k.p.k., które zostały rzekomo naruszone ale treść tego zarzutu odnosi się jedynie do obrazy art. 7 k.p.k. „poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy dowodów w sposób dowolny, wybiórczy, nielogiczny oraz oparcie się na domniemaniach, domysłach i przypuszczeniach”. Ten cytowany zasadniczy fragment przedmiotowego zarzutu z pewnością odnosi się do obrazy art. 7 k.p.k. ale z kolei w ramach tego zarzutu nie został wymieniony żaden konkretny dowód, który rzekomo został przez Sąd meriti dowolnie oceniony. Nasuwa się zatem pytanie w jakim celu skarżący w treści zarzutu wymienił jako jego zdaniem naruszone art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. skoro nie wskazał w jaki sposób wskazane przepisy zostały obrażone. Podobna uwaga dotyczy także obrazy art. 7 k.p.k. w aspekcie braku wskazania konkretnych dowodów, których ocena jest kwestionowana przy takiej treści przedmiotowego zarzutu stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k. czyli przepisów które określają zasady ogólne postępowania karnego i jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego nie mogą one stanowić samodzielnej podstawy zarzutów zarówno apelacyjnych jak również kasacyjnych. Nie doszło również do naruszenia art. 410 k.p.k. gdy Sąd meriti dokonał analizy i oceny wszystkich istotnych i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dowodów i te dowody, które uznał za wiarygodne poczynił podstawą ustaleń faktycznych.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wymogi formalne określone

w art. 424 k.p.k. i umożliwia dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku w kontekście postawionych przez skarżącego zarzutów.

Odnosnie zaś obrazy art. 7 k.p.k. to w ocenie Sądu odwoławczego nie można zaakceptować stanowiska obrońcy oskarżonych, że Sąd I instancji dokonał oceny dowodów w sposób dowolny, wybiórczy, nielogiczny oraz, że oparł się na domniemaniach, domysłach i przypuszczeniach. Powyższe stwierdzenia są bezpodstawne i nie znajdują odzwierciedlenia w realiach dowodowych występujących w przedmiotowej sprawie oraz w treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Wynika z nich, że Sąd Okręgowy przy analizie i ocenie zgromadzonych dowodów w pełni respektował zasadę zawartą w art. 7 k.p.k. gdyż ich ocena nie zawiera błędów natury faktycznej, czy logicznej, respektuje ona również zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Całkowicie chybiony i bezpodstawny jest również zawarty w przedmiotowej apelacji w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonych: J. I. (1), R. I. (1), D. M. (1) i O. K. (1) „wątpliwości, których nie da się usunąć”.

Podkreślić należy, że omawiany zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. może być uznany za zasadny tylko wówczas gdy w danej sprawie Sąd nie dysponuje chociażby

jednym dowodem pozwalającym na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych.

W przedmiotowej sprawie tego rodzaju sytuacja nie występuje gdyż Sąd meriti dysponował licznymi dowodami wskazanymi w uzasadnieniu wyroku, które pozwalały na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych odnośnie czynów przypisanych wymienionym oskarżonym.

Z tego też względu w niniejszej sprawie nie było w ogóle potrzeby sięgania przez Sąd po regułę in dubio pro reo.

W odniesieniu do każdego z czwórki oskarżonych, których dotyczy omawiana apelacja postawiono również zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych w których kwestionowane są ustalenia, że oskarżeni dokonywali pozornych transakcji gospodarczych zmierzających do obejścia prawa (pkt 1) oraz ustalenie, że oskarżeni należeli do zorganizowanej grupy przestępczej. Powyższe zarzuty nie zostały w żaden sposób uzasadnione przez skarżącego, który w uzasadnieniu swojego pisma odnośnie przedmiotowych zarzutów stwierdził jedynie, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił stan faktyczny sprawy opierając się na domniemaniach i domysłach. Na kolejnej stronie uzasadnienia znajduje się równie ogólne stwierdzenie, „iż oskarżeni nie tworzyli żadnej zorganizowanej grupy przestępczej”.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd meriti wbrew gołosłownym i pozbawionym merytorycznego uzasadnienia twierdzeniom autora apelacji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie także w

odniesieniu do oskarżonych: J. I. (1), R. I. (1), D. M. (1) i O. K. (1) w zakresie przypisanych im czynów i ustalenia te mają pełne oparcie w materiale dowodowym wskazanym przez Sąd w uzasadnieniu wyroku.

Jak wynika z uzasadnienia omawianego środka zaskarżenia „z daleko posuniętej ostrożności procesowej” postawiono również zarzuty obrazy prawa materialnego tj. art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. i art. 65 k.k. Należy w tym zakresie podkreślić, że z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych wynika w sposób jednoznaczny, że kwestionowanie przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej poprzez zarzut obrazy prawa materialnego powinno mieć miejsce tylko wówczas gdy skarżący w całości akceptuje dokonane w prawie ustalenia faktyczne. W przedmiotowej apelacji jej autor kwestionuje jednocześnie ustalenia faktyczne oraz zarzuca obrazę wymienionych przepisów prawa materialnego poprzez ich błędne zastosowanie, co świadczy o formalnej wadliwości omawianego środka zaskarżenia. Zaznaczyć także należy, że zarówno w treści omawianego zarzutu jak również w uzasadnieniu apelacji nie wskazano w czym konkretnie przejawia się obraza przepisów wymienionych w pkt III 1. Argumentacja skarżącego ogranicza się w istocie do stwierdzenia, że oskarżeni mogą ponosić ewentualną odpowiedzialność karną za przestępstwa z kodeksu karnego skarbowego. W uzasadnieniu apelacji obrońca oskarżonych odwołuje się również do wyroku

Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2008 r., który to wyrok nie odzwierciedla aktualnej linii orzecznictwa odnośnie wzajemnej relacji przepisów art. 286 § 1 k.k. i art. 76 § 1 k.k.s. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd meriti w sposób logiczny i przekonujący uzasadnił swoje stanowisko odnośnie przyjętej w wyroku kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym a w związku z tym brak jest podstaw aby skutecznie zakwestionować ocenę prawną zachowania oskarżonych których dotyczy przedmiotowa apelacja.

Bezpodstawne są również zarzuty obrazy art. 58 i 83 k.c. gdyż Sąd meriti wbrew twierdzeniom skarżącego ustalił w sposób prawidłowy, że dokonywane przez oskarżonych czynności prawne dotyczące zawieranych umów miały pozorny charakter. Rozważania Sądu zawarte na stronach 540 – 555 dotyczące m. in. omawianej kwestii są logiczne i przekonujące i brak jest podstaw aby kwestionować stanowisko Sądu w tym zakresie zwłaszcza w sytuacji gdy skarżący nie uzasadnił w sposób merytoryczny przedmiotowego zarzutu.

Sąd odwoławczy mając na uwadze charakter oraz okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonej O. K. (1) oraz z uwagi na wewnętrzną spójność wydanego wyroku złagodził orzeczoną karę pozbawienia wolności do lat 2, uznając, że kara w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia winy oskarżonej oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu oraz uwzględnia w sposób właściwy dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

	wniosek	
O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Bezpodstawność podniesionych zarzutów apelacyjnych oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu skutkowało nieuwzględnieniem złożonych wniosków odnośnie oskarżonych J. I. (1), R. I. (1), D. M. (1). Natomiast wniesienie apelacji skutkowało zmianą wyroku w zakresie kary odnośnie O. K. (1).	
Apelacja obrońcy oskarżonych J. I. (1), R. I. (1) i B. K. (1)		
zarzut		
	1) naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: a) art. 7 kpk poprzez dowolną w oderwaniu od swobodnej, ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie, sprzeczną ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania, skutkującą niezasadnym przypisaniem oskarżonym odpowiedzialność za zarzucane im czyny zabronione, a przejawiającą się w szczególności w:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

- uznaniu przez Sąd, że wyjaśnienia oskarżonych, w ramach których wskazywali oni, że kwestionowane w niniejszym postępowaniu transakcje gospodarcze miały charakter rzeczywisty, były dokonywane w ramach swobody działalności gospodarczej i nie były ukierunkowane na bezprawne wyłudzenie zwrotów podatkowych, nie odpowiadały prawdzie, podczas gdy wyjaśnienia te były logiczne, spójne oraz wzajemnie koherentne, zaś Sąd nie dysponował innymi, zobiektywizowanymi dowodami, które mogłyby skutecznie podważyć ich wiarygodność;

- uznaniu przez Sąd, że wyjaśnienia oskarżonych, w ramach których wskazywali oni, że kwestionowane w niniejszym postępowaniu transakcje gospodarcze miały charakter rzeczywisty, były dokonywane w ramach swobody działalności gospodarczej i nie były ukierunkowane na bezprawne wyłudzenie zwrotów wskazane twierdzenie, oparte wyłącznie na subiektywnej ocenie Sądu przedmiotowych dóbr, miało charakter całkowicie dowolny;

- uznaniu przez Sąd, że kwestionowane w niniejszym postępowaniu operacje gospodarcze miały charakter wyłącznie pozorny, ze względu na fakt rażącego zawyżenia cen licencji, jak i samych towarów stanowiących przedmiot obrotu, co miało wynikać z porównania tychże cen do przeciętnych cen rynkowych podobnych dóbr, w sytuacji, gdy Sąd nie uwzględnił, że towary stanowiące przedmiot obrotu w niniejszej sprawie, obejmujące m.in. materiały filmowe, nagrania audio-wideo, serwety, chusty, zastawy stołowe, ubrania, miały wymiar

artystyczny, były wykonywane ręcznie a nadto były opatrzone specjalnymi oznakowaniami, czy też emblematami stanowiącymi przedmiot specjalnie w tym celu udzielonych licencji, co zgodnie z doświadczeniem życiowym w sposób istotny musiało przełożyć się na wzrost ceny tychże dóbr;

- uznaniu przez Sąd, że kwestionowane w niniejszym postępowaniu operacje gospodarcze miały charakter wyłącznie pozorny, ze względu na fakt rażącego zawyżenia cen licencji, jak i samych towarów stanowiących przedmiot obrotu, co miało wynikać z porównania tychże cen do przeciętnych cen rynkowych podobnych dóbr, w sytuacji, gdy Sąd nie uwzględnił, że towary stanowiące przedmiot obrotu w niniejszej sprawie miały charakter szczególny, przeznaczone były na rynki zagraniczne, w tym na rynek afrykański i filipiński oraz że były to towary w większości przeznaczone na kampanię wyborczą, co zgodnie z doświadczeniem życiowym w sposób istotny musiało przełożyć się na wzrost ceny tychże dóbr, a nadto Sąd nie uwzględnił okoliczności, że wysokość ceny towarów wynikała z chęci zagwarantowania, że towary te zostaną nabyte wyłącznie przez dedykowanych odbiorców, a nie zaś osoby trzecie;

- uznaniu przez Sąd, że rozliczenia zachodzące pomiędzy podmiotami gospodarczymi zaangażowanymi w transakcje stanowiące przedmiot postępowania w niniejszej sprawie, ze względu na ich formę, czas i sposób dokonywania, wskazują, że operacje gospodarcze miały charakter pozory, podczas gdy twierdzenie to, z uwagi na brak dopuszczenia i przeprowadzenia

dowodu z opinii biegłego z zakresu finansów i księgowości, miało charakter dowolny;

- uznaniu przez Sąd, że sytuacja finansowa podmiotów gospodarczych nie pozwalała na realizację transakcji objętych przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy podmioty te prawidłowo funkcjonowały na rynku, a nadto w sprawie nie przeprowadzono dowodu z opinii biegłego z zakresu finansów i księgowości, na okoliczność kondycji finansowej spółek zaangażowanych w kwestionowane transakcje;

- uznaniu przez Sąd, że szkoły i warsztaty pracy chronionej, występujące w niniejszej sprawie jako producenci kwestionowanych towarów prowadziły jedynie pozornie działalność oświatową, podczas gdy, jak przyznał sam Sąd, palcówki te posiadały wymagane zezwolenia, były wpisane do ewidencji, posiadały kadre nauczycielską i program nauczania, zaś przesłuchani w sprawie świadkowie potwierdzili fakt prowadzenia przez nie działalności dydaktycznej;

b) art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 5 § 1 kpk, poprzez dokonanie przez Sąd domniemań faktycznych na niekorzyść oskarżonych, polegających na przyjęciu, że o tym, iż wszystkie kwestionowane w niniejszym postępowaniu transakcje gospodarcze miały charakter wyłącznie pozorny i były ukierunkowane wyłącznie na bezpodstawne wyłudzenie zwrotów podatkowych świadczą takie okoliczności jak utrzymywanie kontaktów towarzyskich,

zawodowych, czy też rodzinnych przez oskarżonych, brak sporów sądowych prowadzonych pomiędzy oskarżonymi zarządzającymi poszczególnymi podmiotami gospodarczymi, decyzje podatkowe kwestionujące zwroty podatków z wybranych transakcji, czy też ocena walorów artystycznych wybranych utworów dokonana przez firmy (...), podczas gdy dokonywanie ustaleń w oparciu o domniemania faktyczne jest na gruncie polskiego prawa karnego procesowego niedopuszczalne, wykracza poza ramy zasady prawdy materialnej oraz narusza domniemanie niewinności, i jako takie nie może stanowić podstawy do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej;

c) art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk poprzez zaniechanie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych, a mianowicie:

- biegłego rzeczoznawcy z zakresu rynku produktów audio-wizualnych na okoliczność wyceny materiałów audio-wideo stanowiących przedmiot produkcji i obrotu w niniejszym postępowaniu, obowiązujących cen licencji na produkcję tego typu materiałów, czynników wpływających na kształtowanie się wartości tego typu dóbr;

- biegłego rzeczoznawcy z zakresu produktów rękodzielnictwa na okoliczność wyceny towarów stanowiących przedmiot produkcji i obrotu w niniejszym postępowaniu, takich jak serwety, chusty, zastawy stołowe, ubrania, obowiązujących cen rynkowych tego typu materiałów, czynników wpływających na kształtowanie się wartości tego typu dóbr;

- biegłego z zakresu finansów i księgowości na okoliczność oceny kondycji finansowej podmiotów gospodarczych uczestniczących w transakcjach, stanowiących przedmiot postępowania w niniejszej sprawie, w szczególności posiadania przez te podmioty środków finansowych na realizację tychże transakcji, jak również na okoliczność analizy sposobu dokonywania rozliczeń, płatności i przepływów finansowych pomiędzy tymi podmiotami;

w sytuacji gdy stwierdzenie powyższych okoliczności, mających kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymagało wiadomości specjalnych, a tym samym nie mogło zostać samodzielnie ustalone przez Sąd, co w konsekwencji przełożyło się na wadliwość ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie;

d) art. 170 § 1 pkt 2, 4 i 5 kpk poprzez oddalenie przez Sąd szeregu wniosków dowodowych oskarżonych, w tym wniosków o przesłuchanie w charakterze świadków N. M. Y., Z. B., W. M., jak również oddalenie wniosków dowodowych zawartych w piśmie oskarżonej B. K. (1) z dnia 10 lipca 2017 roku, podczas gdy wymienione wnioski dowodowe zmierzały do ustalenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia o przedmiocie sprawy, w tym dla właściwej oceny innych dowodów przeprowadzonych w toku niniejszego postępowania, a w konsekwencji ich pozyskanie było konieczne i niezbędne dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie;

e) art. 6 kpk, poprzez wielokrotne przesłuchiwanie świadków w

ramach pomocy prawnej w terminach pokrywających się z terminami rozprawy głównej, jak również praktykowanie wyznaczania dwóch terminów przesłuchań na ten sam dzień w miejscowościach oddalonych od siebie o kilkaset kilometrów, co uniemożliwiło oskarżonemu wzięcie udziału w tych czynnościach, jak również zadanie pytań rzeczonym świadkom, a zatem w konsekwencji naruszyło prawo do obrony materialnej oskarżonych;

f) 442 § 3 kpk poprzez brak realizacji przez Sąd wytycznych Sądu Odwoławczego, zawartych w wyroku, uchylającym uprzednio wydany wyrok w niniejszej sprawie (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, X Wydział Kamy Odwoławczy z dnia 6 marca 2014 roku, sygn. akt X Ka 1048/13), a w szczególności zaniechanie przesłuchania N. I. w celu weryfikacji depozycji składanych przez tego świadka w toku postępowania oraz zaniechanie przesłuchania Z. B. pod kątem celu nabywania przez niego licencji.

które to uchybienia doprowadziły do poczynienia przez Sąd I instancji:

2) błędów w ustaleniach stanu faktycznego, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, a polegających na:

a) przyjęciu przez Sąd, że ceny licencji, jak i samych towarów stanowiących przedmiot obrotu w ramach kwestionowanych w niniejszym postępowaniu transakcji gospodarczych, zarówno w postaci materiałów audiowizualnych, jak i wyrobów rękodzielnicstwa miały charakter rażąco zawyżony, podczas gdy twierdzenie to, jako niepoparte

jednoznacznymi dowodowymi miało charakter dowolny;

b) przyjęciu przez Sąd, że wszystkie transakcje handlowe kwestionowane w niniejszym postępowaniu miały charakter wyłącznie pozorny, podczas gdy twierdzenie to, jako nieoparte jednoznacznymi dowodowymi miało charakter dowolny, a w świetle okoliczności stanu faktycznego sprawy, w szczególności logicznych, spójnych oraz koherentnych wyjaśnień oskarżonych, jak również

pozostałych dowodów w postaci zeznań świadków i dowodów z dokumentów, jawiło się jako całkowicie nieuzasadnione;

c) przyjęciu przez Sąd, że oskarżeni działali z góry powziętym zamiarem wyłudzenia nienależnych zwrotów podatkowych, nie prowadzili rzeczywistej działalności gospodarczej, jak również umyślnie dokonywali transakcji handlowych o wyłącznie pozornym charakterze, a tym samym od samego początku działali w zamiarze kierunkowym bezpośrednim popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę Skarbu Państwa, podczas gdy twierdzenie to, jako nieoparte jednoznacznymi dowodowymi miało charakter dowolny, a w świetle okoliczności stanu faktycznego sprawy, w szczególności zeznań świadków, którzy zgodnie wskazywali, że towary stanowiące przedmiot obrotu, zarówno w postaci materiałów audiowizualnych, jak i wyrobów rękodzielnictwa były w rzeczywistości produkowane i zbywane, rozliczeń dokonywanych każdorazowo za poszczególne czynności obrotu, dokumentacji potwierdzającej zaistnienie

przedmiotowych transakcji, jak również spełnienia przez oskarżonych wszelkich innych wymogów formalnych związanych z obrotem przedmiotowymi towarami, jawiło się jako całkowicie nieuzasadnione, gdyż wskazane okoliczności stanu faktycznego nakazywały przyjąć, iż przedmiotowe transakcje miały charakter rzeczywisty i były prowadzone zgodnie z zasadami wolności gospodarczej;

d) przyjęciu przez Sąd, że oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pomimo braku ustaleń faktycznych poczynionych w kierunku charakteru współpracy zawiązanej pomiędzy współoskarżonymi, struktury podległości i zależności w rzekomej zorganizowanej grupie przestępczej, w ramach której mieli działać oskarżeni i poprzestanie w tym zakresie de iure i de facto jedynie na stwierdzeniu okoliczności utrzymywania przez oskarżonych wzajemnych kontaktów towarzyskich, zawodowych, czy rodzinnych, a tym samym niewykazanie przez Sąd w jakikolwiek sposób, że współpraca współoskarżonych wykroczyła poza ramy zwykłego współdziałania w ramach prowadzonych wspólnie przedsięwzięć gospodarczych;

które to błędy były bezpośrednią przyczyną uznania oskarżonych J. I. (1), R. I. (1) i B. K. (1) za winnych popełnienia zarzucanych im czynów zabronionych, a zatem miały oczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Na wypadek niepodzielenia przez Sąd Odwoławczy powyższych zarzutów, na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk

3) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 8 § 1 kks w zw. z art. 76 § 1 kks w zw. z art. 286 § 1 kk poprzez niewłaściwe zastosowania w niniejszej sprawie instytucji idealnego zbiegu przestępstw z art. 8 § 1 kks, w sytuacji gdy, jak wynikało jednoznacznie zarówno z opisu czynów zawartego w akcie oskarżenia, jak i uzasadnienia wyroku, zarzucane, a następnie przypisane oskarżonym inkryminowane zachowania powzięte były z zamiarem uzyskania zwrotów z tytułu rozliczenia podatku od towarów i usług, a tym samym godziły bezpośrednio w obowiązki podatkowe, a zatem w przedmiotowej sprawie powinny znaleźć zastosowanie prawnokarne reguły wyłączenia wielości ocen, w szczególności reguła *lex specialis derogat legi generali*, co w konsekwencji powinno prowadzić do rozpatrywania odpowiedzialności oskarżonych jedynie na gruncie karnoskarbowym;

b) art. 286 § 1 kk poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że zachowanie oskarżonych wypełniło znamię czasownikowe „wprowadzenia w błąd”, w sytuacji gdy, jak ustalił sam Sąd, transakcje gospodarcze objęte przedmiotowym postępowaniem miały w rzeczywistości miejsce, towary stanowiące przedmiot obrotu zostały wyprodukowane i zbyte, rozliczenia pieniężne zostały dokonane, a oskarżeni dotrzykali wszelkich formalności związanych z podejmowanymi transakcjami, podczas gdy znamię czasownikowe „wprowadzenia w błąd” winno być interpretowane ściśle, i nie powinno podlegać subsumpcji pod bliżej

nieokreślone „obejście przepisów podatkowych” (s. 543 i n. uzasadnienia wyroku), „pozorność czynności” (s. 538 i n. uzasadnienia wyroku), czy też „naruszenie ducha ustawy” (s. 544 uzasadnienia wyroku);

c) art. 46 § 1 kk poprzez nałożenie przez Sąd na oskarżonych obowiązku naprawienia szkody w łącznej wysokości 32.870.564,48 zł, podczas gdy, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd ustalił, że eksporterzy, a zatem ostatecznie ogniuwo w przyjętym przez Sąd modelu inkryminowanego przedsięwzięcia, uzyskali zwrot nadwyżki podatku VAT w kwocie 29.503.716,58 zł oraz usiłowali wyłudzić od Skarbu Państwa kwotę 16.482.415 zł;

Na wypadek nieuwzględnienia podniesionych powyżej zarzutów, na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 4 kpk

4) orzeczenie wobec oskarżonych rażąco niewspółmiernie surowych kar jednostkowych i kar łącznych, które przekraczają społeczną szkodliwość przypisanych oskarżonym czynów, przekraczają stopień winy oskarżonych, na którego miarkowanie powinno wpływać przeświadczenie oskarżonych o legalności powadzonych przez nich działań oraz przy wymiarze których Sąd nie uwzględnił występujących w sprawie okoliczności łagodzących odpowiedzialność karną, takich jak upływ 17 lat od daty popełnienia czynów, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia rażąco surowych kar, które nie spełniają dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk oraz nie korespondują z karą orzeczoną

	<p>wobec współoskarżonego J. K., którego sprawa została wyłączona do odrębnego postępowania (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie, XVIII Wydział Karny, z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt K 249/15), z, a nadto kar, które w zakresie oskarżonych R. I. (1) i B. K. (1) w ogóle nie zostały przez Sąd uzasadnione (vide: s. 553-554 i 558-559 uzasadnienia wyroku).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
	<p>Przed merytorycznym rozważeniem poszczególnych zarzutów zawartych w przedmiotowej apelacji należy poczynić kilka uwag natury ogólnej i porządkowej. Pierwsza z nich odnosi do kwestii związanej z zaskarżeniem wyroku dotyczącego oskarżonych: J. I. (1), R. I. (1) i B. K. (1) przez poszczególnych ich obrońców w odrębnych apelacjach. W odniesieniu do pierwszych dwóch oskarżonych tj. J. I. (1) i R. I. (1) wyrok został zaskarżony także przez ich obrońcę adw. K. K. (6), który postawił w swojej apelacji tożsame rodzajowo zarzuty tj. obrazy art. 2 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy prawa materialnego tj. art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., które w istotnym zakresie są tożsame z częścią zarzutów zawartych w apelacji. Również odnośnie oskarżonej B. K. (1) w apelacji sporządzanej przez adwokata K. D. podniesione zostały w istotnym zakresie tożsame zarzuty obrazy art. 7 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych, obrazy prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k., jak również</p>	

rażącej niewspółmierności kary, które to zarzuty występują także w omawianej apelacji sporządzonej przez adwokata P. K..

W związku z tym zdaniem Sądu odwoławczego nie ma potrzeby dwukrotnego rozważania i odnoszenia się do tych samych zarzutów i kwestii które zostały przeanalizowane w innych fragmentach niniejszego uzasadnienia. Sąd Apelacyjny w ramach przedmiotowej apelacji dokona zatem analizy i oceny tylko tych zarzutów i zagadnień, które nie były wcześniej przedmiotem rozważań.

Kolejna kwestia, która wymaga zauważenia i podkreślenia to sposób konstrukcji przedmiotowej apelacji w której jej autor postawił wszystkie możliwe rodzajowo zarzuty określone w art. 438 k.p.k. w tym zakwestionował dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne a jednocześnie w pkt 3a i b petitum apelacji postawił zarzuty obrazy prawa materialnego dotyczące kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym tj. art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 286 § 1 k.k. (pkt 1) oraz art. 286 § 1 k.k. (pkt b).

Tymczasem, zdaniem Sądu odwoławczego jednoczesne kwestionowanie ustaleń faktycznych oraz kwalifikacji prawnej odnośnie tego samego czynu należy za formalnie wadliwe. Z utrwalonego orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że stawianie zarzutu obrazy prawa materialnego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu powinno mieć miejsce dopiero i tylko wówczas gdy skarżący w całości

akceptuje dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne.

Ponadto zdaniem Sądu odwoławczego jednoczesne kwestionowanie przez skarżącego zarówno ustaleń faktycznych, oceny prawnej zachowania oskarżonych oraz wymiaru orzeczonych wobec nich kar daje podstawę do konstatacji, że autor przedmiotowej apelacji sam nie jest przekonany czy oraz w jakim zakresie wyrok Sądu I instancji jest wadliwy i czy, rzeczywiście zawiera jakieś błędy i uchybienia, a w związku z tym kwestionuje w pełnym zakresie wszystkie jego elementy tj.: ocenę dowodów, ustalenia faktyczne, kwalifikację prawną czynów oraz wymiar i rodzaj kar orzeczonych wobec oskarżonych.

Za chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut obrazy art. 7 k.p.k. zawarty w pkt 1 petitum apelacji.

Wprawdzie wprost z jego treści nie wynika których konkretnie dowodów on dotyczy gdyż skarżący ich wprost nie wymienił ale mając na uwadze treść pkt a uznać należy, że odnosi się on z pewnością do oceny wyjaśnień oskarżonych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wbrew twierdzeniom skarżącego dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zgromadzonych sprawie dowodów w tym wyjaśnień składanych przez oskarżonych: J. I. (1), R. I. (1) i B. K. (1) nie nosi cech dowolności w rozumieniu art. 7 k.p.k. obrońca oskarżonych nie wykazał bowiem w sposób przekonujący żeby przy ocenie tych dowodów Sąd meriti dopuścił się błędu natury faktycznej lub logicznej bądź też żeby nie respektował zasad wiedzy logiki oraz doświadczenia życiowego. Zaznaczyć należy, że

nie może być uznany za skuteczny zarzut obrazu art. 7 k.p.k. jeżeli skarżący nie wykaże jakich konkretnie uchybień dopuścił się Sąd I instancji w procesie oceny dowodów w zakresie poszczególnych elementów składających się na wskazany proces. Przedmiotowa apelacja takich uchybień nie wskazuje i zaznaczyć także należy, że omawiany zarzut obrazu art. 7 k.p.k. w istotnym zakresie został zredagowany jak zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w ramach którego kwestionowane są poszczególne elementy tych ustaleń dotyczące m. in. charakteru transakcji i operacji gospodarczych dokonywanych przez oskarżonych oraz jakości towarów i ich wartości ekonomicznej oraz ich walorów użytkowych. Powyższe kwestie i okoliczności można kwestionować w ramach zarzutu określonego w art. 438 pkt 3 k.p.k. a nie obrazu art. 7 k.p.k. gdyż zdaniem Sądu Apelacyjnego są to elementy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy.

W przedmiotowej sprawie nie doszło również do obrazu przepisów postępowania wymienionych w pkt 2 analizowanej apelacji tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. Odnosząc się do przedmiotowego zarzutu należy stwierdzić, że wymienione w nim przepisy k.p.k. nie zostały naruszone przez Sąd meriti ale również to, że treść omawianego zarzutu w istotny sposób różni się z merytoryczną zawartością wskazanych w nim jako rzekomo obrażonych przepisów k.p.k.

Z treści art. 366 § 1 k.k. wynika bowiem, że przepis ten odnosi się do kwestii kierowania rozprawą przez Przewodniczącego

składu orzekającego, który kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem, bacząc aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Przepis ten nie odnosi się zatem do ustaleń faktycznych oraz do oceny dowodów i wniosków jakie z ich analizy wysnuwa Sąd orzekający w danej sprawie. W ocenie Sądu odwoławczego skarżący nie wykazał żeby wymieniony art. 366 § 1 k.p.k. został naruszony przez Sąd meriti. Natomiast art. 2 § 2 k.p.k. i art. 5 § 1 k.p.k. zawierają zasady ogólne postępowania karnego i jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych przepisy określające zasady ogólne procesu karnego nie mogą stanowić samodzielnej podstawy do stawiania zarówno zarzutów apelacyjnych jak również kasacyjnych. Należy uznać, że żaden z wymienionych w omawianym zarzucie przepisów k.p.k. nie został przez Sąd Okręgowy naruszony oraz, że skarżący nie wykazał w sposób przekonujący aby doszło do naruszenia wymienionych przepisów k.p.k. oraz, że miało to wpływ na treść wyroku.

Zdaniem Sądu odwoławczego nie można również zaakceptować stanowiska autora omawianej apelacji, że Sąd I instancji naruszył art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. Należy podkreślić, że z treści art. 193 § 1 k.p.k. wynika, że przepis ten ma zastosowanie wówczas gdy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych i dopiero wówczas Sąd zasięga opinii biegłego albo biegłych. W przedmiotowej sprawie w odniesieniu do okoliczności i kwestii wskazanych na str.

6 apelacji tego rodzaju sytuacja nie wystąpiła i w ocenie Sądu Apelacyjnego nie było potrzeby ani konieczności zasięgnięcia opinii biegłego czy biegłych w omawianym zakresie gdyż zagadnienia poruszane przez obrońcę oskarżonych mogły zostać rozstrzygnięte przez Sąd w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody i nie wymagały wiadomości specjalnych. Sąd meriti zasadnie bowiem stwierdził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że w normalnie ukształtowanym obrocie gospodarczym, nikt kto prowadzi działalność gospodarczą opartą na rzetelnych zasadach kupieckich, nie zaciąga zobowiązań wynikających z zakupu licencji, czy też nabycia wyprodukowanych na ich podstawie małowartościowych towarów, o praktycznie żadnej wartości użytkowej, za to za cenę absurdalnie wysoką w realiach gospodarczych, w szczególności gdyby przed zawarciem transakcji nie miał pewności, że sprzedany mu towar zostanie od niego odkupiony w całości przez kolejne podmioty, za cenę która zapewni mu zysk. Taki mechanizm działania oskarżonych powodował, że w konsekwencji kupujący, angażując bardzo poważne środki finansowe, w praktyce nie ponosił żadnego ryzyka ekonomicznego, gdyż transakcje w których uczestniczył tylko pozornie miały cechy naturalnych zachowań handlowych. Sąd Okręgowy zasadnie również stwierdził na str. 547 i dalszych pisemnych motywów wyroku, że przeprowadzone transakcje gospodarcze wskazują na to, że firma (...) sprzedała mało wartościowy towar do firmy (...), która podwyższając ceny nawet kilkaset razy sprzedała towar do innej firmy zarządzanej przez tegoż R. I. (1). Zatem przebieg transakcji

nie był przypadkiem i wskazuje na umyślne ułożenie stosunku cywilnoprawnego mającego na celu uzyskania bardzo wysokiej ceny dla towaru kupionego za gorsze. W takiej sytuacji trafnie uznano, że charakter wskazanych transakcji przemawiał za ich pozornością, a kluczowym argumentem jest dysproporcja jakości do cen towarów oraz całkowita ich sprzedaż powiązana z zerowym stopniem ryzyka jakie poniosły podmioty handlowe.

Powyższy mechanizm stanowi istotę zagadnienia występującego w przedmiotowej sprawie i jest oczywiste, że jedyną przyczyną takich transakcji handlowych nie były uzasadnione racje gospodarcze lecz próba obejścia przepisów prawa podatkowego, której celem było tylko i wyłącznie uzyskanie przez ostatni podmiot w tym „łańcuszku” (eksporter) nienależnego podatku naliczonego, związanego z zakupem towaru, handlowego, który został wprowadzony do obrotu przez jedną z sześciu firm znajdujących się na początku tego „łańcuszka” (szkoły, zakłady pracy chronionej, firmy posiadające znaczne nadwyżki podatku naliczonego).

W ocenie Sądu odwoławczego ustalenie wskazanych kwestii nie wymagało wiadomości specjalnych i jest oczywiste, że mogło zostać samodzielnie ustalone przez Sąd Okręgowy na podstawie analizy zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd meriti nie dopuścił się również obrazy art. 170 § 1 pkt 2, 4 i 5 k.p.k. oddalając wnioski dowodowe o przesłuchanie w charakterze świadka M. I., Z. B., W. M.

jak również poprzez oddalenie wniosków dowodowych zawartych w piśmie oskarżonej B. K. (1) z dnia 10 lipca 2017 r. Zdaniem Sądu odwoławczego stanowisko Sądu I instancji w omawianym zakresie jest prawidłowe i Sąd ten w sposób przekonujący uzasadnił oddalenie powyższych wniosków dowodowych. Skarżący nie przedstawił zaś w swojej apelacji merytorycznych i przekonujących argumentów wskazujących, że doszło do obrazy art. 170 § 1 k.p.k. oraz, że miało to wpływ na treść wyroku. Zauważyć także należy, że zarówno zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz obrazy art. 6 k.p.k. był już przedmiotem rozważań w innej części niniejszego uzasadnienia w której Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutu podniesionych przez adwokata K. D. w pkt 2 i 3 petitum tego środka zaskarżenia. Powtórzyć zatem jedyne należy w ramach rozważań dotyczących rzekomej obrazy art. 6 k.p.k., że sposób wyznaczania czynności procesowych dotyczących przesłuchiwania świadków w ramach pomocy prawnej w żaden sposób nie naruszył prawa do obrony oskarżonych.

Sąd Okręgowy ponownie rozpoznający niniejszą sprawę nie naruszył również art. 442 § 3 k.p.k. Podniesione przez skarżącego w tym zakresie okoliczności dotyczące świadków były już przedmiotem rozważań w ramach zarzutu obrazy art. 170 § 1 k.p.k. i w żaden sposób nie świadczą o braku realizacji wytycznych Sądu Apelacyjnego zawartych w uzasadnieniu wyroku uchylającego poprzedni wyrok Sądu I instancji.

Kwestia prawidłowości dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych była również wcześniej przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego w ramach odnoszenia się w wymienionych wcześniej apelacji których zawarto zarzut określony w art. 438 pkt 3 k.p.k. Stwierdzić w tym zakresie należy, że bezpodstawne jest kwestionowanie przez skarżącego tych elementów ustaleń faktycznych, które zostały wymienione w zarzucie z pkt 2a –d, gdyż są one prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Dotyczy to również cen licencji, charakteru transakcji dokonywanych przez oskarżonych, działania oskarżonych z góry powziętym zamiarem oraz działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Powyższe elementy dokonanych ustaleń faktycznych zostały prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy na podstawie wskazanych dowodów, które zostały uznane za wiarygodne.

Za chybione i bezpodstawne uznać również należy podniesione w pkt 3 apelacji zarzuty obrazy prawa materialnego, które również w zasadniczym zakresie były przedmiotem rozważań w innych fragmentach niniejszego uzasadnienia. Stwierdzić zatem należy, że wbrew twierdzeniom autora apelacji Sąd meriti nie dopuścił się obrazy zarówno art. 81 k.k.s. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s. jak również obrazy art. 286 § 1 k.k. Podkreślić należy, że na str. 535 i kolejnych pisemnych motywów zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w sposób wszechstronny i wnikliwy rozważył wszystkie elementy i znamiona składające się na przestępstwo

oszusta określonego w art. 286 § 1 k.k.

Rozważania Sądu I instancji są w omawianym zakresie trafne i logiczne zaś wywody podniesione przez autora omawianej apelacji nie są przekonujące i nie podważają zdaniem Sądu Apelacyjnego dokonanej przez Sąd meriti oceny prawnej zachowania oskarżonych. W kontekście zarzutów zawartych w pkt 3 a i b stwierdzić również należy, że skarżący popada całkowicie w wewnętrzną sprzeczność swojej argumentacji. Z jednej bowiem strony kwestionuje jak obłądne istotne elementy ustaleń faktycznych dotyczące charakteru transakcji handlowych dokonywanych przez oskarżonych oraz celu ich działania, że działali z góry powziętym zamiarem wyłudzenia nienależnych zwrotów podatkowych a jednocześnie w ramach zarzutu z pkt 3a twierdzi, że odpowiedzialność oskarżonych powinna być rozpatrywana na gruncie karnoskarbowym. Pomimo tej wewnętrznej sprzeczności zawartej w omawianej apelacji stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że zachowanie oskarżonych wyczerpało znamiona oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k. a nie występku określonego w art. 76 § 1 k.k.s.

Rozważając zaś kwestię idealnego zbiegu przestępstw z art. 8 § 1 k.k.s. to należy odwołać się do stanowiska Sądu Najwyższego zawartego w Postanowieniu z dnia 10 sierpnia 2011 r. (III KK 45/11, Lex nr 1044033) z którego wynika, że idealny zbieg przepisów, obligujący - zgodnie z brzmieniem art. 8 k.k.s. - do zastosowania do czynu będącego przestępstwem skarbowym, który wyczerpuje znamiona przestępstwa

określonego w przepisach karnych innej ustawy, każdego z tych przepisów, odnosi się jedynie do sytuacji zbiegu rzeczywistego, to jest gdy każdy z nich daje się zastosować bez kolizji z zasadami wyłączania wielości ocen w prawie karnym. Dla przyjęcia, że art. 76 § 1 k.k. stanowi *lex specialis* w odniesieniu do przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. należałoby wykazać, że ten właśnie przepis kodeksu karnego skarbowego zawiera wszystkie znamiona art. 286 § 1 k.k., to jest każdy czyn z art. 76 § 1 k.k.s. jest przestępstwem z art. 286 § 1 k.k. – jak ma to miejsce w relacji art. 62 § 2 k.k.s. i art. 271 § 1 k.k. Taki stosunek pomiędzy analizowanymi przepisami nie występuje choćby dlatego, że w skład znamion przestępstwa z art. 76 § 1 k.k. nie wchodzi działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Mając na uwadze treść rozważań Sądu Okręgowego dotyczących kwestii kwalifikacji prawnej czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym jak również dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące omawianego zagadnienia w tym także to przytoczone wyżej stanowisko, nie można zaakceptować stanowiska skarżącego, że Sąd Okręgowy w sposób niewłaściwy zastosował instytucje idealnego zbiegu przepisów z art. 8 § 1 k.k.s.

Odnosnie zaś zarzutu obrazy art. 46 § 1 k.k. z pkt 3 a to stwierdzić należy, że obrońca trójki oskarżonych tj. J. I. (1), R. I. (1) i B. K. (1) w ramach tego zarzutu kwestionuje wysokość całości zasądzonej kwoty w łącznej wysokości 32.870.564,48 zł w sytuacji gdy zdaniem Sądu odwoławczego z uwagi na zakres

upoważniania do obrony może odnieść się jedynie do kwot zasądzonych na podstawie art. 46 § 1 k.k. od oskarżonych których reprezentuje jako ich obrońca. Z zaskarżonego wyroku (pkt LIV) wynika zaś, że na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę a rzecz Skarbu Państwa przez J. I. (1) kwoty 5.019.121,60 zł, R. I. (1) kwoty 23.003 zł i zasądzone kwoty są prawidłowe gdyż wynikają one z opisu czynów przypisanych tym oskarżonym.

Bezpodstawny jest również zarzut rażącej niewspółmierności kary określony w pkt 4 petitum omawianej apelacji. Tego rodzaju zarzut z kategorii ocen może być uwzględniony przez Sąd odwoławczy tylko wówczas gdy łącznie spełnione są dwie przesłanki. Pierwsza z nich to istotna, wyraźna „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Zatem w ramach spełnienia tej drugiej przesłanki skarżący powinien wykazać, że przy wymiarze kary zostały wadliwie zastosowane dyrektywy wymiaru kary co może nastąpić wówczas gdy Sąd meriti pominie określone okoliczności łagodzące lub obciążające lub też nie nada tym okolicznościom właściwego znaczenia.

W przedmiotowej sprawie żadna z tych przesłanek w odniesieniu do oskarżonych J. I. (1), R. I. (1) i B. K. (1) nie występuje. Autor apelacji nie wykazał bowiem w sposób przekonujący zarówno

	<p>w treści zarzutu jak również w uzasadnieniu swojego pisma, żeby Sąd Okręgowy pominął przy wymiarze jakieś korzystne okoliczności lub też aby nie nadał im właściwego znamienia. Wprawdzie rozważania Sądu meriti dotyczące kwestii wymiaru kar orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych są dosyć skąpe ale pozwalają one na dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku także w omawianym zakresie.</p> <p>Zdaniem Sądu odwoławczego orzeczone wobec wymienionych oskarżonych kary pozbawienia wolności oraz grzywny są adekwatne do stopnia ich winy, stopnia społecznej szkodliwości oraz charakteru przypisanych oskarżonym czynów. Orzeczone kary uwzględniają także cele oraz w sposób właściwy także pozostałe dyrektywy ich wymiaru określone w art. 53 k.k.</p> <p>W takiej sytuacji zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do zmiany wyroku w omawianym zakresie w stosunku do oskarżonych J. I. (1), R. I. (1) i B. K. (1).</p>	
	wniosek	
	<p>- o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów,</p> <p>- uchylene wyroku w zaskarżonej części podnosząc przekazanie i rozpoznanie sprawy Sądowi Okręgowemu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	

	Bezpodstawność podniesionych zarzutów apelacyjnych oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu skutkowałą nieuwzględnieniem złożonych wniosków.	
	Apelacja obrońcy M. K. (1)	
zarzuty		
	<p>1. obraza przepisu postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. wyjaśnień Oskarżonego M. K. (1), bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego skutkującej przyjęciem, że Oskarżony miał świadomość wyczerpania swoim zachowaniem znamion czynu zabronionego określonego w 286 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k. oraz działał w zamiarze bezpośrednim popełnienia wskazanego czynu, podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Oskarżony nie obejmował swą świadomością i wolą wszystkich przedmiotowych elementów przestępstwa oszustwa;</p> <p>2. w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że Oskarżony miał świadomość wyczerpania swoim zachowaniem znamion czynu zabronionego określonego w 286 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>k.k. i art. 65 k.k. oraz działał w zamiarze bezpośrednim popełnienia wskazanego czynu, podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie działał w zamiarze bezpośrednim popełnienia czynu zabronionego.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Całkowicie chybiony i bezpodstawny jest zarzut obrazu art. 7 k.k. dotyczący oceny wyjaśnień oskarżonego M. K. (1) rzekomo bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Wywody autora omawianej apelacji zawarte w jej uzasadnieniu w istocie odnoszą się w zasadniczej części do charakteru przestępstwa oszustwa określonego w omówieniu art. 286 § 1 k.k. i w tym zakresie zasługują na akceptacje ze strony Sądu odwoławczego. Nie można jednak zaakceptować stanowiska skarżącego, że szereg okoliczności faktycznych towarzyszących działaniu oskarżonego M. K. (1), jak również częściowo jego wyjaśnienia złożone w toku postępowania wskazują na brak bezpośredniego zamiaru popełnienia przez niego przestępstwa oszustwa. Powyższe twierdzenia nie są przekonujące i nie znajdują oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Natomiast zarówno w samym zarzucie jak również w uzasadnieniu omawianego środka zaskarżenia nie wykazano, że dokonana przez Sąd meriti ocena wyjaśnień oskarżonego nosi cechy dowolności i narusza zasadę zawartą w</p>	

art. 7 k.p.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zawarta na str. 492 – 493 analiza i ocena wyjaśnień oskarżonego jest prawidłowa, nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej, respektuje zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i z tego względu brak jest podstaw do jej zakwestionowania. Z tej treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy dał wiarę wyjaśnieniom we wskazanej części. Natomiast odnośnie twierdzeń oskarżonego, że czynności jakie podejmował były zgodne z prawem zasadnie uznano, że nie są one wiarygodne gdyż trafnie wskazano, że w tym zakresie nie były one spójne i konsekwentne gdyż oskarżony wielokrotnie zmieniał ich treść.

Brak jest również podstaw aby zakwestionować dokonanie przez Sąd meriti ustaleń faktycznych odnośnie roli oskarżonego M. K. (1) i czynności jakie podejmował jako licencjodawca praw do kopiowania filmów, płyt CD-R, powielania zdjęć i wykorzystywania wzorów użytkowych miał świadomość odnośnie rzeczywistego charakteru zawieranych transakcji handlowych. Zasadnie zatem przyjęto wbrew twierdzeniom skarżącego, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim popełnienia przypisanego mu przestępstwa oszustwa. Zdaniem Sądu odwoławczego dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie i z tego względu brak jest podstaw do ich zakwestionowania gdyż wywody autora apelacji mają w omawianym zakresie charakter wyłącznie

	polemiczny i z tego względu nie zasługują na uwzględnienie.	
wniosek		
	<p>- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,</p> <p>- ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku przekazanie spraw do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Bezpodstawność podniesionych zarzutów apelacyjnych oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu skutkowało nieuwzględnieniem złożonych wniosków.	
Apelacja obrońcy oskarżonej J. M. (1)		
	zarzut	
	1. naruszenie przepisu art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, która narusza zasady swobodnej oceny dowodów, i doprowadziła Sąd Okręgowy do niezasadnego przyjęcia, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawać ma podstawę do uznania, iż działania oskarżonej jako właścicielki firmy Handel Usługi Produkcja (...) J. M. (1) w M. i szkoły pod nazwą (...) Policealna Szkoła Zawodowa Operatorów Wizji i Dźwięku (...)	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

wraz z Warsztatami Szkolnymi miała być ukierunkowana na wprowadzenie w błąd Urzędu Skarbowego w G. i miała rzekomo na celu wyłącznie obejście przepisów prawa podatkowego związanego z zaniechaniem pobrania podatku VAT od produkcji towarów w postaci kaset i płyt oraz generowania podatku należnego bez jego opłacania, czym oskarżona wyłudzić miała lub usiłowała wyłudzić kwotę 29.130.700,10 zł, pomimo że tego rodzaju ocena zachowań oskarżonej i przejawów przedsiębranej przez nią działalności gospodarczej nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a wręcz przeciwnie - zgodność z prawem jej działań w zakresie podatku od towarów i usług została potwierdzona orzeczeniami organów administracji skarbowej i Sądu administracyjnego wykluczających możliwość ich kwalifikowania w kontekście art. 286 § 1 kk, które to uchybienia doprowadziły do bezzasadnego skazania oskarżonej M. za zarzucany jej czyn;

1. naruszenie przepisu art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk w 7 kpk i art. 410 kpk przez niedopuszczalne przyjęcie przez Sąd Okręgowy za znamię czynu przypisanego oskarżonej M. działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I-szym aktu oskarżenia Ap II Ds. 5/01, pomimo że oskarżona M. nigdy nie została skazana za przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej, co wykluczało możliwość uwzględnienia tej okoliczności w opisie czynu jej przypisanego zaskarżonym wyrokiem, jak również czynienia ustaleń w ramach uzasadnienia

	<p>zaskarżonego wyroku o jej rzekomym funkcjonowaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, które to ustalenie uznać należy za niedopuszczalne już chociażby w kontekście art. 17 § 1 pkt 6 kpk, gdyż winno być ono traktowane jako obejście tego przepisu procedury karnej,</p> <p>które to uchybienia doprowadziły do błędnego uznania jej za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt 6 aktu oskarżenia i w konsekwencji skazania.</p> <p>- rażącą surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności, w szczególności z uwagi na nieuzasadnione przyjęcie rzekomego działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pominięcia długości okresu jaki upłynął od czasu poddanego ocenie prawnokarnej w niniejszym postępowaniu oraz postawy oskarżonej w tym okresie, w szczególności braku jej uprzedniej karalności.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Wniesiona apelacja jest w części zasadna i dotyczy to zarzutu rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy mając na uwadze argumenty skarżącego dotyczące omawianej kwestii oraz uwzględniając charakter i okoliczności popełnienia czynu przypisanego J. M. (1) uznał, że karą właściwą, adekwatną do stopnia winy oskarżonej, stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, która uwzględnia w należyty sposób zarówno dyrektywy wymiaru kary</p>	

określone w art. 53 k.k. jak również zapewnia wewnętrzną spójność wyroku w zakresie orzeczonych kar jest kara 2 lat pozbawienia wolności.

Natomiast bezpodstawne i chybione są pozostałe zarzuty zawarte w omawianej apelacji w tym zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. podniesiony w pkt 1. Należy zauważyć, że sposób redakcji przedmiotowego zarzutu jest bardzo ogólny i w części formalnie wadliwy gdyż skarżący nie wskazał żadnego konkretnego dowodu, który został rzekomo dowolnie oceniony przez Sąd meriti i odwołał się w tym zakresie do ogólnego stwierdzenia dotyczącego „zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego”. Nie wskazano również w czym konkretnie przejawia się dowolność Sądu w ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów jak również nie wskazano sposobu naruszenia art. 410 k.p.k. Odnosząc się do tak postawionego zarzutu stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego nie zawiera błędów natury faktycznej, logicznej, respektuje zasady wiedzy, logiki doświadczenia życiowego i w związku z tym brak jest podstaw do jej zakwestionowania. Całkowicie trafny i zasadny jest również wniosek Sądu meriti wynikający z oceny dowodów i ustalenie, że prowadzone przez J. M. (1) podmioty gospodarcze (...) i prowadzone w ramach tej działalności warsztaty szkolne stworzone w szkole funkcjonowały pod pozorem pobierania przez jej uczniów praktycznej nauki w zawodzie operatora wizji dźwięku i miały wyłącznie na celu obejście przepisów prawa podatkowego związanego z zaniecaniem pobrania

podatku VAT i generowania podatku naliczonego bez jego opłacania.

Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej nie naruszył również art. 410 k.p.k. gdyż dokonał analizy i oceny wszystkich istotnych i mających dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy dowodów, zaś te dowody które uznał za wiarygodne poczynił podstawą ustaleń faktycznych.

Bezpodstawny jest także zarzut obrazy przepisów postępowania zawarty w pkt 2 przedmiotowej apelacji w którego treści wymieniono jako naruszone art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Zatem skarżąca wymieniła szereg przepisów procedury karnej rzekomo naruszonych przez Sąd ale w treści zarzutu oraz jego uzasadnieniu nie wskazano w jaki sposób każdy z tych przepisów został obrażony oraz jaki to mogło mieć wpływ na treść wyroku. W ramach omawianego zarzutu nie można zaakceptować stanowiska skarżącej, że Sąd Okręgowy nie był uprawniony do użycia sformułowania o działaniu oskarżonej wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I (a/o Ap II Ds. 5.01) i fakt umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu z art. 258 § 1 k.k. nie stoi na przeszkodzie dokonaniu przez Sąd meriti ustaleń, że określona grupa przestępcza istniała i oskarżona J. M. (1) w ramach tej grupy działała, jeżeli pozwalają na to zebrane w sprawie dowodowy. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że

	<p>przestępstwa oszustwa przypisane poszczególnym oskarżonym miały charakter zorganizowany i zostało to w sposób logiczny i przekonujący wykazane na str. 540 – 550 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku.</p> <p>Analiza omawianej apelacji nie wskazuje zaś żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów podważających stanowisko Sądu Okręgowego dotyczące omawianej kwestii a zatem brak jest podstaw do jego zakwestionowania uznać zatem należy że Sąd meriti nie dopuścił się naruszenia wymiennych w pkt 2 petitum apelacji przepisów postępowania. Trafne i prawidłowe są również ustalenia faktyczne dotyczące przypisanego oskarżonej J. M. (1) i mają one pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.</p>	
	wniosek	
	<ul style="list-style-type: none"> - o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, - o złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonej kary. 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	W części zasadny wniosek o złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności z uwagi na właściwe uwzględnienie dyrektyw wymiaru kary. Pozostałe wnioski związane z zarzutami które	

	nie zostały uwzględnione są bezpodstawne.	
	Apelacja obrońcy oskarżonego K. C.	
	zarzut	
	<p>1. obraza przepisu art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, która narusza zasady swobodnej oceny dowodów i doprowadziła do niezasadnego przyjęcia, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał podstawę do uznania, iż działania oskarżonego zostały ukierunkowane wyłącznie na wprowadzenie w błąd pracowników właściwych Urzędów Skarbowych i miały wyłącznie na celu obejście przepisów prawa podatkowego związanego z przysługującymi mu ulgami w zakresie podatku dochodowego oraz podatku VAT z tytułu prowadzenia zakładu pracy chronionej, pomimo że tego rodzaju ocena zachowań oskarżonego nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a wręcz przeciwnie - zgodność z prawem jego działań w zakresie podatku od towarów i usług została potwierdzona orzeczeniami Sądów Administracyjnych wykluczających możliwość ich kwalifikowania w kontekście art. 286 §1 kk, które to uchybienia doprowadziły do bezzasadnego skazania oskarżonego za zarzucany mu czyn,</p> <p>2. obraza przepisu art. 413 §1 pkt 4 i §2 pkt 1 kpk w zw. z art. 424 §1 pkt 1 i §2 kpk w zw. z art. 17 §1 pkt 6 kpk przez niedopuszczalne przyjęcie przez Sąd Okręgowy za znamię</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>czynu przypisanego oskarżonemu działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I- szym aktu oskarżenia Ap II Ds. 5/01 i pkt. 7 wyroku, pomimo że oskarżony K. C. nigdy nie został skazany za przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej, co wykluczało możliwość uwzględnienia tej okoliczności w opisie czynu przypisanego mu w zaskarżonym wyroku, jak również czynienia ustaleń w ramach uzasadnienia wyroku o jego udziale w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, które to ustalenie uznać należy za niedopuszczalne już chociażby w kontekście art. 17 §1 pkt 6 kpk, które to uchybienia doprowadziły do błędnego uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. 7 aktu oskarżenia czynu i w konsekwencji skazania.</p> <p>- rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności, w szczególności z uwagi na nieuzasadnione przyjęcie działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czasu jaki upłynął od wszczęcia postępowania do wydania wyroku oraz braku karalności oskarżonego.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Zasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego K. C. kary pozbawienia wolności.</p> <p>Sąd odwoławczy mając na uwadze argumenty skarżącego dotyczące przedmiotowego zarzutu oraz charakter i okoliczności popełnienia czynu przypisanego temu oskarżonemu uznał, że</p>	

zasadne jest warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na maksymalny okres próby wynoszący 5 lat.

W ocenie Sądu Apelacyjnego tak orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz realizuje kary określone w art. 53 k.k. Z uwagi na dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz wiek K. C. brak jest podstaw do przyjęcia, że konieczna jest resocjalizacja tego oskarżonego warunkach zakładu karnego.

W związku z taką zmianą wyroku Sąd odwoławczy na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 marca 2002 r. do dnia 4 kwietnia 2002 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Natomiast chybione i bezpodstawne są pozostałe zarzuty zawarte w pkt 1 i 2 przedmiotowej apelacji i dotyczące obrazy art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. oraz art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Zaznaczyć należy, że autor omawianej apelacji zarzucając obrazę art. 7 k.p.k. nie wskazał konkretnie które dowody zostały przez Sąd meriti dowolnie ocenione oraz w czym owa dowolność się przejawia.

W ramach tak postawionego zarzutu stwierdzić zatem należy,

	<p>że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów nie zawiera błędów natury faktycznej lub logicznej, respektuje zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego ze strony Sądu odwoławczego. Nie doszło również do obrazy art. 410 k.k. gdyż Sąd meriti dokonał analizy i oceny wszystkich istotnych i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy dowodów i te które uznał za wiarygodne poczynił podstawą ustaleń faktycznych.</p> <p>Odnośnie zaś zarzutu zawartego w pkt 2 to jest on tożsamy z zarzutem podniesionym również w pkt 2 apelacji obrońcy oskarżonej J. M. (1). W związku z tym stwierdzić należy, że jest on bezpodstawny z tych samych powodów które zostały wskazane przy analizie wskazanego środka zaskarżenia.</p>	
	wniosek	
	<p>- o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,</p> <p>- o wydatne złagodzenie kary i wymierzenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Właściwe uwzględnienie dyrektyw wymiaru kary skutkowało zmianą wyroku w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności i jej warunkowym zawieszeniem. Bezpodstawność pozostałych zarzutów apelacyjnych skutkowało nieuwzględnieniem	

	wniosku o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego.	
	Apelacja obrońcy oskarżonego M. J. (1) i B. K. (1)	
	zarzut	
	<p>I. mającą wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia rażąco obrazę przepisów postępowania karnego, tj.:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, sprzeczną ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logiki, co doprowadziło do uznania oskarżonych M. J. (1) i B. K. (1) za winnych popełnienia zarzucanych im czynów, a polegającą na:</p> <p># bezzasadnej odmowie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych M. J. (1) i B. K. (1), w których wskazywali oni, że opisane w przedstawionych im zarzutach transakcje gospodarcze miały charakter rzeczywisty, legalny oraz były dokonywane w ramach swobody działalności gospodarczej i nie były ukierunkowane na wyłudzenie od Urzędów Skarbowych zwrotu różnicy podatku naliczonego nad należnym, w sytuacji gdy brak jest innych dowodów skutecznie kwestionujących ich wiarygodność, a ocena dokonana przez Sąd nie została poprzedzona szczegółową analizą tych wyjaśnień oraz wskazaniem przyczyn odmowy uznania ich za niewiarygodne;</p> <p># przyjęciu, iż pozorność (wzajemnych) relacji gospodarczych pomiędzy podmiotami działającymi</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

w warunkach gospodarki wolnorynkowej wynikała z rażącego zawyżenia cen licencji oraz cen towarów stanowiących przedmiot obrotu gospodarczego, w sytuacji, gdy w związku z ich wywozem przez granice celne państwa, została nałożona opłata celna, a zatem ich wartość rynkowa podlegała procesowi weryfikacji przez Służbę Celną;

przyjęciu, że opisane w zarzucanych oskarżonemu M. J. (1) i B. K. (1) czynach, transakcje gospodarcze miały pozorny charakter z uwagi na rażące zawyżenie cen towarów stanowiących przedmiot obrotu oraz uznaniu tych towarów za pozbawione ekonomicznej wartości, bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, w szczególności opinii biegłych z zakresu wyceny ruchomości - rzeczoznawców majątkowych i dokonanie samodzielnych ustaleń w zakresie, w którym wymagana jest wiedza specjalna;

2. art. 6 k.p.k. przez dopuszczenie do wyznaczania przez Sądy działające na podstawie odezwy Sądu Okręgowego w Warszawie w przedmiotowej sprawie, w tych samych terminach, rozpraw przesłuchania świadków realizowanych w drodze pomocy prawnej oraz terminów rozprawy głównej przed Sądem meriti, co spowodowało brak możliwości uczestnictwa oskarżonych w całym postępowaniu jurysdykcyjnym, a w konsekwencji naruszenie ich prawa do obrony;

3. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonej B. K. (1) (k. 85982 - 86004, t. 296, postanowienie

- protokół rozprawy z dnia 17 lipca 2017 r.) o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków: Z. P., M. H., J. D. (1), Inspektorów Kontroli Skarbowej przeprowadzających kontrolę skarbową oraz ówczesnych naczelników Urzędów Skarbowych, na terenie których działały firmy oskarżonych, w sytuacji gdy przeprowadzenie takich dowodów prowadziło do weryfikacji okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, w szczególności do ustalenia czy oskarżeni swoim działaniem zrealizowali znamiona zarzucanych im czynów,

a w konsekwencji błęd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, gdyż doprowadził do uznania oskarżonych M. J. (1) i B. K. (1) za winnych popełnienia zarzucanych im czynów, a polegający na:

- niezasadnym przyjęciu, że oskarżeni tworzyli lub współtworzyli podmioty gospodarcze jedynie w celu wykorzystania procedury nadpłaconego VAT i podejmowali działania dla osiągnięcia tego celu przez nabywanie dokumentów związanych z tym podatkiem, przedkładając je następnie odpowiedniemu organowi skarbowemu, bez prowadzenia poza tym jakiegokolwiek działalności gospodarczej rozliczanej ze Skarbem Państwa;

- niezasadnym przyjęciu, że modus operandi w przedmiotowej sprawie sprowadza się do stworzenia fikcyjnego mechanizmu eksportu towarów wytwarzanych przez podmioty krajowe, uzasadniającego ubieganie się o zwrot nadwyżki podatku naliczonego nad należnym,

w sytuacji, gdy takie twierdzenia, w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego, w szczególności przesłuchania kilkuset świadków, są niezasadne i mają cechy dowolności.

II. W razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.

4. art. 286 § 1 k.k. przez jego błędną wykładnię polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżeni swoim działaniem zrealizowali znamiona przestępstwa oszustwa przez wprowadzenie w błąd Urzędy Skarbowe, podczas gdy kwestionowane transakcje miały charakter rzeczywisty, towary będące przedmiotem obrotu były wyprodukowane i zbyte, cena została uiszczona zgodnie z umową, a dokumenty fiskalne będące podstawą do wystąpienia o zwrot różnicy podatku naliczonego nad należnym zostały złożone do właściwych miejscowo i rzeczowo organów podatkowych;

III. W razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k.:

5. orzeczenie wobec oskarżonych M. J. (1) i B. K. (1) rażąco niewspółmiernie surowych kar jednostkowych i kar łącznych, które to kary nie uwzględniają występujących w sprawie okoliczności łagodzących takich jak dotychczasowa niekaralność oskarżonych, a także orzeczenie kary w wymiarze przekraczającym stopień ich winy i społecznej szkodliwości czynów oraz

	braku szczegółowego uzasadnienia wymiaru tych kar.	
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	<p>Zasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary zawarty w pkt 5 przedmiotowej apelacji. Sąd odwoławczy mając na uwadze podniesione przez skarżącego argumenty zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że złagodzone orzeczoną wobec oskarżonego M. J. (1) łączną karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy, zaś odnośnie oskarżonej B. K. (1) do lat 2. Tak orzeczone kary w ocenie Sądu Apelacyjnego są adekwatne do stopnia winy oskarżonych, stopnia społecznej szkodliwości przypisanych im czynów oraz uwzględniają w sposób właściwy dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. jak również wewnętrzną spójność wyroku w zakres wymierzonych poszczególnym oskarżonym kar pozbawienia wolności.</p> <p>Za chybione i bezpodstawne uznać natomiast należy pozostałe zarzuty zawarte w przedmiotowej apelacji, które są również wewnątrznie sprzeczne. Skarżący zarzucił bowiem Sądowi meriti błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku a jednocześnie w pkt 4 postawił zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k. Jest natomiast oczywiste i wynika to z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych, że kwestionowanie kwalifikacji prawnej czynu może nastąpić tylko wówczas gdy</p>	

akceptowane są w całości dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne.

Nie można zaakceptować stanowiska autora przedmiotowej apelacji, że Sąd Okręgowy dokonał dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Twierdzenie skarżącego, że jest ona sprzeczna ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logiki jest bezpodstawne i nie zostało poparte merytorycznymi argumentami. Dotyczy to także sposobu oceny wyjaśnień oskarżonych M. J. (1) i B. K. (1) oraz wniosków jakie zostały wysnute przez Sąd I instancji z uznanych za wiarygodne dowodów. Analiza i ocena wyjaśnień obojga oskarżonych zawarta na str. 496 – 497 oraz 499 – 500 uzasadnienia zaskarżonego wyroku jest trafna, uwzględnia treść wypowiedzi oskarżonych oraz pozostałe dowody zebrane w sprawie. Zasluguje ona na akceptację ze strony Sądu odwoławczego gdyż nie zawiera błędów natury fatycznej lub logicznej, respektuje również zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Bezpodstawny jest również zarzut obrazy art. 6 k.p.k. gdyż wskazane przez skarżącego okoliczności dotyczące sposobu procedowania Sądu Okręgowego oraz przesłuchania świadków w drodze pomocy prawnej nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do uznania, że zostało naruszone prawo do obrony oskarżonego.

Sąd meriti nie dopuścił się również obrazy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. gdyż zasadnie oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie wymienionych w

treści przedmiotowego zarzutu osób w charakterze świadków.

W ocenie Sądu odwoławczego skarżący nie wykazał, że sposób procedowania Sądu Okręgowego i wydane w dniu 17 lipca 2017 r. postanowienie było wadliwe oraz, że miało ono wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Trafne i prawidłowe są również ustalenia Sądu odnośnie tego, że oskarżeni tworzyli lub współtworzyli podmioty gospodarcze w celu wykorzystania procedury zwrotu VAT i podejmowali działania dla osiągnięcia tego celu. Zasadnie również przyjęto, że istota postępowania oskarżonych polegała na stworzeniu fikcyjnego mechanizmu eksportu towarów wytwarzanych przez podmioty krajowe, uzasadniającego ubieganie się o zwrot podatku VAT. Kwestionowane przez obrońcę oskarżonych powyższe ustalenia faktyczne mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie i z tego względu zasługują one na akceptację ze strony Sądu odwoławczego.

Nie jest również trafny zawarty w pkt 4 petitum apelacji zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k. Z tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która odnosi się do kwestii kwalifikacji prawnej czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym wynika w sposób jednoznaczny, że Sąd Okręgowy dokonał właściwej i prawidłowej wykładni zarówno art. 286 § 1 k.k. jak również pozostałych przepisów kodeksu karnego stanowiących podstawę skazania oskarżonych.

	wniosek	
	<p>- zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów,</p> <p>- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Bezpodstawność zarzutów apelacyjnych związanych ze złożonymi wnioskami skutkowało ich nieuwzględnieniem. Z uwagi zaś na uwzględnienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary zmieniony został wyrok w zakresie wymiaru orzeczonych wobec oskarżonych kar.	
	Apelacja oskarżanego H. S. (1)	
	zarzut	
	<p>1/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony H. S. (1) wprowadził w błąd właściwe urzędy skarbowe, podczas gdy prawidłowa analiza wszystkich okoliczności wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony ten nie wprowadzi przedstawicieli urzędów skarbowych w błąd,</p> <p>2/ mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

mianowicie art. 4, art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez nierozważenie całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie, w szczególności tych, które przemawiają na korzyść oskarżonego H. S. (1), jednostronną oraz dowolną analizę i ocenę dowodów niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego, skutkującą niezasadnym przypisaniem oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucany mu czyn, a przejawiającą się zwłaszcza w uznaniu, iż zgodne z zasadą swobody umów i zasadą swobody działalności gospodarczej działania oskarżonego miały charakter pozorny,

3/ mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 424 § 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób nieuwzględniający ustawowych wymagań, a mianowicie nieprzytoczenie okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary pozbawienia wolności i kary grzywny a także przy zastosowaniu środka kompensacyjnego, co uniemożliwia ustosunkowanie się do zaskarżonego wyroku oraz jego kontrolę odwoławczą,

4/ rażącą surowość kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny, orzeczonych wobec oskarżonego H. S. (1), jak również rażącą niewspółmierność orzeczonego wobec tegoż oskarżonego środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody,

5/ obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 286 § 1 k.k., wyrażającą się w

	<p>błędym zakwalifikowaniu czynu oskarżonego H. S. (1) jako przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., podczas gdy w rzeczywistości i w najgorszym dla tego oskarżonego wypadku stanowił on czyn z art. 76 § 1 k.k.s.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>W przedmiotowej apelacji podniesione zostały wszystkie możliwe rodzajowo zarzuty w stosunku do jednego czynu przypisanego oskarżonemu H. S. (1), co oznacza, że skarżący kwestionuje zarówno ustalenia faktyczne jak również kwalifikację prawną czynu, oraz wymiaru orzeczonej kary. Taki sposób omawianego środka zaskarżenia jest formalnie wadliwy gdyż występuje wewnętrzna sprzeczność pomiędzy zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych zarzutem obrazy prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k., który to zarzut powinien być postawiony tylko wówczas gdy akceptowane są w całości dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne. Ponadto w ocenie Sądu Apelacyjnego kwestionowanie wszystkich elementów rozstrzygnięcia i podniesienie wszystkich możliwych rodzajowo zarzutów uzasadnia konstatację, że sam skarżący nie jest przekonany o tym czy rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego dotyczące H. S. jest rzeczywiście wadliwe, a jeśli tak to w jakim zakresie.</p> <p>Rozważając zaś poszczególne zarzuty zawarte w pkt 1 – 5 petitum przedmiotowej apelacji uznać należy że są one chybione i bezpodstawne. Dotyczy to zarzutów obrazy prawa</p>	

procesowego zawartych w pkt 2 i 3 w których wymieniono jako rzekomo naruszone art. 7 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 2 k.p.k. Zaznaczyć należy, że autor apelacji zarzucając obrazę art. 7 k.p.k. nie wymienił konkretnych dowodów, które zostały dowolnie ocenione tylko wskazał, że odnosi się to do całokształtu okoliczności i dowodów ujawnionych w sprawie.

W ramach tak zredagowanego zarzutu stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie nie nosi cech dowolności i w pełni respektuje ona zasadę zawartą w art. 7 k.p.k. Nie zawiera ona bowiem błędów natury faktycznej lub logicznej, respektuje zasady wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i z tego względu zasługuje na akceptację ze strony Sądu odwoławczego.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się również obrazy art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k. i zaznaczyć należy, że oba te przepisy mają podobny zakres znaczeniowy, z tym, że ten pierwszy odnosi się do sytuacji gdy orzeczenie jest wydane na posiedzeniu, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika zaś, że wszystkie dowody mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zostały przez Sąd I instancji przeanalizowane i ocenione a następnie te które uznano za wiarygodne stały się podstawą ustaleń faktycznych. Pominięcie zaś przez Sąd meriti dowodów korzystnych dla oskarżonego w sytuacji gdy nie przyznano im waloru wiarygodności nie stanowi naruszenia art. 410 k.p.k., gdyż jest oczywiste, że podstawę ustaleń

faktycznych w sprawie mogą stanowić tylko dowody uznane za wiarygodne.

Uznać również należy, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia zasadnicze wymogi określone w art. 424 k.p.k. Zważyć w tym zakresie należy, że w § 1 tego przepisu znajduje się określenie „zwięzłe” a nadto z treści art. 455a k.p.k. wynika, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

W aspekcie tego przyjąć należy, że pisemne motywy zaskarżonego wyroku pozwalają na dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku.

Całkowicie trafne i prawidłowe są również dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne dokonane w przedmiotowej sprawie w tym także ustalenie, że oskarżony H. S. (1) wprowadził w błąd właściwe urzędy skarbowe.

Ustalenia Sądu meriti w tym zakresie mają bowiem pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie i z tego też względu zasługują na akceptację ze strony Sądu odwoławczego i brak jest podstaw do ich kwestionowania gdyż wywody skarżącego mają charakter wyłącznie polemiczny i nie przedstawiają merytorycznych argumentów mogących skutecznie te ustalenia podważyć.

Wbrew twierdzeniom autora omawianej apelacji Sąd Okręgowy nie dopuścił się również obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k. Przyjęta w wyroku kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu w pkt

XIX wyroku jest prawidłowa i trafnie wykazano na str. 556 uzasadnienia wyroku, że oskarżeni w tym H. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona oszustwa. Nie można zatem uznać, że przypisany oskarżonemu czyn należało zakwalifikować z art. 76 § 1 k.k.s. w sytuacji gdy oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i jego zachowanie było zaplanowanym oszustwem polegającym na wyłudzeniu podatku VAT poprzez wprowadzenie przedstawicieli właściwych urzędów skarbowych w błąd i jednocześnie doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, które w przypadku oskarżonego H. S. nastąpiło zarówno w formie dokonanej jak również w formie stadialnej – usiłowania wyłudzenia łącznie kwoty nie mniejszej niż 5.362.277.36 zł.

Zdaniem Sądu odwoławczego nie można również uznać, że orzeczona wobec oskarżonego H. S. (1) kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy oraz kara grzywny noszą cechy rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Okoliczności podniesione przez skarżącego w treści zarzutu oraz końcowej części uzasadnienia apelacji w tym dotyczące dotychczasowej niekaralności oskarżonego oraz upływu bardzo długiego czasu od okresu wskazanego w zarzucie aktu oskarżenia nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do zmiany wyroku w omawianym zakresie i złagodzenia orzeczonej kary pozbawienia wolności i kary grzywny.

Mając bowiem na uwadze charakter czynu przypisanego oskarżonemu, okoliczności jego popełnienia w

	<p>tym także kwotę podatku VAT jaki wyłudził i usiłował wyłudzić oskarżony, uznać należy, że orzeczone kary są adekwatne do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego, możliwości finansowych i spełniają swoje cele określone w art. 53 k.k.</p> <p>Brak jest zatem podstaw do złagodzenia tych kar.</p>	
	wniosek	
	<p>- o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od postawionego mu zarzutu,</p> <p>- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania,</p> <p>- o zmianę wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej kary i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Bezpodstawność podniesionych zarzutów apelacyjnych oraz brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu skutkowało nieuwzględnieniem złożonych wniosków.	
	Apelacja obrońcy oskarżonego J. E. (1)	
	zarzut	
	1) naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 286 § 1 kk w zw. z	# zasadny

art. 294 § 1 kk i art. 65 kk poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż oskarżony J. E. (1) w czasie od 2 listopada 1998 r. do maja 2001 r. będąc współwłaścicielem spółki cywilnej (...), Prezesem Zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...), Prezesem Zarządu i właścicielem (...) sp. z o. o. i (...) sp. z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, ze z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd Urząd Skarbowy w W. i inne właściwe miejscowo Urzędy Skarbowe co do rzeczywistego charakteru zawieranych transakcji handlowych opisanych w przypisanych mu czynach, które to czynności miały być dokonane dla obejścia przepisów prawa podatkowego i nie były uzasadnione racjami gospodarczymi, przez co oskarżony miał usiłować doprowadzić Urząd Skarbowy w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 709.016 zł. i inne właściwe Urzędy Skarbowe (str. 18 i 19 wyroku) w kwocie co najmniej 1.041.648,30 zł. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wszczęcie przez urzędy skarbowe postępowań wyjaśniających i wstrzymanie wypłat podatku VAT oraz doprowadził Urząd Skarbowy W. T. w kwocie nie mniejszej niż 115 016 zł. z tytułu zwrotu naliczonego podatku VAT - w sytuacji gdy oskarżony nie posłużył się fałszem jako czynnikiem sprawczym mającym doprowadzić urzędy skarbowe do niekorzystnej decyzji majątkowej, nie wprowadził organów podatkowych w błąd ani co do podstaw opodatkowania, ani wysokości kwot do zwrotu.

częściowo zasadny

niezasadny

Oskarżony nie działał w zorganizowanej grupie przestępczej, skoro nie popełnił wraz z innymi kontrahentami przestępstwa oszustwa polegającego na uzyskaniu korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie organów podatkowych w błąd. Ponadto karalność czynu z art. 258 kk uległa przedawnieniu z końcem maja 2011 r., co skutkuje brakiem możliwości zastosowania art. 65 kk ze względu na uznanie przez Sąd Okręgowy działania oskarżonego w zorganizowanej grupie. Powodem nie może być także ustalenie, że oskarżony z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów, gdyż nie znajduje to potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Firmy oskarżonego wykonywały przez wiele lat, a więc także w okresach poprzedzających czas objęty aktem oskarżenia różnorodną działalność gospodarczą, więc nie powstały - wbrew twierdzeniom Sądu - na potrzeby zawarcia transakcji objętych niniejszym postępowaniem.

2) błąd w ustaleniach stanu faktycznego polegający na uznaniu, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziłi pozostali oskarżeni w niniejszym procesie, podczas gdy oskarżony J. E. (1) utrzymywał zwykłe i typowe kontakty gospodarcze z własnymi kontrahentami, pozostałych nie znając, a także na uznaniu, że firmy oskarżonego powstały na potrzeby przeprowadzenia transakcji objętych aktem oskarżenia w sytuacji, gdy funkcjonowały na rynku na długo przed 1998 r.

	<p>3) błędne określenie kary łącznej grzywny w pkt XXVIII wyroku, z którego wynika, że Sąd orzekł karę w wysokości 100 lub stu pięćdziesięciu stawek dziennych, przez co wykonanie wyroku w tym zakresie jest niemożliwe.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Zasadny jest zarzut zawarty w pkt 3 petitum apelacji dotyczący błędnego określenia kary łącznej grzywny w pkt XXVIII wyroku z którego wynika, „że Sąd Okręgowy orzekł tę karę w ilości 100 (stu pięćdziesięciu stawek dziennych”. Taki sposób wewnętrznie sprzeczny ilości stawek orzeczonej kary grzywny skutkował koniecznością zmiany wyroku w tym zakresie i obniżeniu ilości stawek do stu tak aby w żaden sposób nie pogarszać sytuacji prawnej oskarżonego J. E. (1).</p> <p>Wniesienie omawianej apelacji przez obrońcę oskarżonego skutkowało również zmianą wyroku w zakresie wymiaru orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i jej obniżeniu do 1 roku i 6 miesięcy. Orzeczona w takim wymiarze kara uwzględnia w ocenie Sądu odwoławczego w sposób właściwy dyrektywy wymiaru kar określone w art. 53 k.k., przyjętej zasady łączenia kar jednostkowych oraz uwzględnia również wewnętrzną spójność wyroku w zakresie wysokości orzeczonych kar pozbawienia wolności w stosunku do poszczególnych oskarżonych.</p> <p>Natomiast bezpodstawne i chybione są pozostałe zarzuty zawarte w pkt 1 i 2 przedmiotowej apelacji.</p>	

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd meriti nie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 286 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k i art. 65 k.k. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. W uzasadnieniu przedmiotowej apelacji str. 4 – 7 przedstawione zostało stanowisko skarżącej, które odnosi się do istoty przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. znaczenia poszczególnych jego znamion w tym kwestii wprowadzenia w błąd określonego podmiotu jak również przytoczone zostały orzeczenia ETS i Trybunału Konstytucyjnego. W ocenie Sądu odwoławczego wywody autora apelacji mają charakter polemiczny, polegają na przedstawieniu własnego punktu widzenia odnośnie roli i sposobu zachowania oskarżonego J. E. (1) występującego o zwrot podatku VAT i w żaden sposób nie podważają oceny prawnej zachowania tego oskarżonego zawartej w zaskarżonym wyroku i jego uzasadnieniu. Rozważania Sądu meriti zawarte na str. 535 – 556 uzasadnienia dotyczące przestępstwa oszustwa i wszystkich jego znamion oraz zorganizowanego jego charakteru są logiczne, przekonujące i wywody autorki omawianej apelacji w żaden sposób nie podważają zasadności i trafności dokonanej przez Sąd meriti kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zawarty w pkt 2 petitum apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych kwestionujący ustalenie Sądu, że oskarżony J. E. (1) działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w skład

	<p>której wchodzili pozostali oskarżeni występujący w niniejszej sprawie.</p> <p>Wywody autorki apelacji w tym zakresie zawarte w końcowej części uzasadnienia tego pisma mają charakter wyłącznie polemiczny i w żaden sposób nie podważają tych które dokonał Sąd Okręgowy i które mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Stanowisko Sądu dotyczące zorganizowanego charakteru oszustwa zawarte na str. 540 i następnych uzasadnienia wyroku jest przekonujące i odnosi się on do realiów faktycznych i dowodowych występujących w przedmiotowej sprawie i z tego względu brak jest podstaw do jego zakwestionowania.</p>	
	wniosek	
	<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów,</p> <p>- o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego oraz uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania skutkowało nieuwzględnieniem tak zredagowanych wniosków. Wniesienie apelacji skutkowało zaś zmianą wyroku w zakresie orzeczonych kar.	

	Apelacja obrońcy oskarżonego R. G. (1)	
	zarzut	
	<p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który niewątpliwie miał wpływ na treść wyroku na skutek nieuzasadnionej odmowy wiarygodności w całości wyjaśnieniom oskarżonego R. G. (1), dotyczących wpływu R. I. (1) na założenie i prowadzenie działalności gospodarczej, „doradztwa” R. I. (1), przekazywania mu środków finansowych, legalności zawierania umów kupna i sprzedaży, działania pod presją oskarżonego wskutek chęci wywiązania się z długu wobec R. I. (1) zaciągniętego wcześniej na otwarcie baru; uwzględnienie w pełni wyjaśnień oskarżonego R. G. (1) skutkowałoby ustaleniem innego stanu faktycznego, niż to uczynił Sąd, zwłaszcza w kontekście ustalenia rzeczywistego podmiotu zarządzającego firmą (...) R. G. (1), roli R. I. (1) oraz wpływu jego decyzji na zawieranie umów przez (...) R. G. (1) ze wskazanymi przez niego podmiotami, rzeczywistej funkcji R. G. (1) w założonej na niego działalności gospodarczej, braku wpływu na zawierane umowy, faktyczną kwotę uzyskaną przez R. G. (1) z zawieranych umów oraz zwrotu z urzędu skarbowego;</p> <p>- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł, zważywszy iż oskarżony R. G. (1) nie przyznał się do winy, działał w przekonaniu legalności podejmowanych działań</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	gospodarczych, wykonywanych na „zlecenie” R. I. (1), przekazywania mu środków finansowych, a zatem wymiar kary powinien być łagodniejszy;	
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	<p>W części zasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec R. G. (1). Sąd odwoławczy uwzględniając charakter czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt XXX zaskarżonego wyroku (pkt 17 a/o) w tym wysokość kwoty na którą usiłował doprowadzić Urząd Skarbowy W. – W. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (1.665.884 zł) oraz mając na uwadze argumenty autora omawianej apelacji zawarte w jej uzasadnieniu uznał, że należy złagodzić orzeczoną wobec tego oskarżonego karę pozbawienia wolności do 1 roku. Orzeczona w takim wymiarze kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz w sposób właściwy uwzględnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. w tym cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.</p> <p>Sąd Apelacyjny uznał natomiast, że brak jest podstaw do złagodzenia orzeczonej wobec oskarżonego R. G. (1) kary grzywny, która nie nosi cech rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.</p> <p>Bezpodstawny i chybiony jest natomiast zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który również w części został</p>	

formalnie wadliwie zredagowany. W części tego zarzutu autor apelacji odnosi się bowiem do kwestii oceny wyjaśnień oskarżonego i twierdzi, że uwzględnienie w pełni tego dowodu skutkowałooby ustaleniem innego stanu faktycznego niż to uczynił Sąd, zwłaszcza w kontekście ustalenia rzeczywistego podmiotu zarządzającego firmą (...) R. G. (1), roli R. I. (1) oraz wpływu jego decyzji na zawieranie umów przez (...) R. G. (1), ze wskazanymi przez niego podmiotami rzeczywistej funkcji R. G. (1) w założonej działalności gospodarczej, braku wpływu na zawieranie umowy, faktyczną kwotę uzyskaną przez R. G. (1) z zawieranych umów oraz zwrotu z urzędu skarbowego. W kontekście tak postawionego zarzutu zaznaczyć należy, że kwestionowanie oceny określonego dowodu powinno odbywać się poprzez zarzut obrazu art. 7 k.p.k. a nie zarzut określony art. 438 pkt 3 k.p.k. Ponadto z treści czynu przypisanego oskarżonemu oraz ustaleń Sądu wynika, że R. G. (1) przypisano usiłowanie oszustwa określonego w art. 286 § k.k. i art. 294 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. a nie jego dokonanie a zatem nie doszło do wypłaty kwoty podatku VAT. Zdaniem Sądu Apelacyjnego omawiany zarzut oprócz jego formalnej w części wadliwości jest również bezpodstawny i ma charakter wyłącznie polemiczny gdyż skarżący nie wskazał zarówno w treści zarzutu jak również w jego uzasadnieniu żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów kwestionujących ustalenia Sądu dotyczące roli oskarżonego R. G. (1) w popełnieniu przypisanego mu czynu. Uznać zatem należy, mając na uwadze zebrane w sprawie dowody oraz treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, że dokonane

	przez Sąd meriti ustalenia faktyczne są prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym niniejszej sprawy ocenionym zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów zawartą w art. 7 k.p.k. Dlatego też brak jest podstaw do uwzględnienia omawianego zarzutu.	
	wniosek	
	O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania skutkowało nieuwzględnieniem tak zredagowanego wniosku. Natomiast częściowe uwzględnienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary skutkowało zmianą wyroku w tym zakresie i złagodzenie orzeczonej kary.	
	<i>Apelacja obrońcy oskarżonej J. O.</i>	
	zarzut	
	- dokonania błędnych ustaleń faktycznych poprzez ustalenie, iż oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim doprowadzenia do minimalizacji zobowiązań podatkowych wobec Skarbu Państwa - zwrotu podatku VAT, z tytułu eksportu towarów, w wysokości istotnie przekraczającej koszty ich produkcji - czym	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>wypełniła znamiona czynu oszustwa na mieniu o znacznej wartości;</p> <p>- <i>pominięcia istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wynikających z decyzji Urzędu Celnego w W. z dnia 8 marca 2001 r. nr: (...)-5060- (...), (...) - 5060 - 2 (...), (...)-5060- (...), (...) - 5060 - (...), (...)-5060-30 1 / 2000/Ko, (...) - 5 060 - (...), (...)-5060- (...), (...) - 5060 - (...), (...)-5060- (...), (...)-5060- (...);</i></p> <p>- naruszenia art. 424 kpk poprzez luki w uzasadnieniu orzeczenia w odniesieniu do uzasadnienia kary wymierzonej oskarżonej (zawarto jedynie przesłanki odnoszące się do wszystkich oskarżonych, brak indywidualnej analizy kary dla oskarżonej), w tej sytuacji brak jest możliwości sporządzenia apelacji w tym zakresie, a co za tym idzie stanowi naruszenie prawa do obrony oskarżonego - brak możliwości poznania toku rozumowania Sądu przy ocenie dowodów i w konsekwencji ustalania faktów;</p> <p>- naruszenia art. 438 pkt 4 kpk poprzez orzeczenie wobec oskarżonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Zasadne są zarzuty odnoszące się do orzeczonej wobec oskarżonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Wprawdzie autorka omawianej apelacji błędnie zarzuciła naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. gdyż wskazany przepis określa zarzut</p>	

rażącej niewspółmierności kary i w istocie nie może dojść do naruszenia tego przepisu przez Sąd I instancji.

Kwestionując orzeczenie wobec oskarżonej J. O. bezwzględnej kary pozbawienia wolności skarżąca powinna postawić zatem zarzut rażącej niewspółmierności kary a nie naruszenia art. 438 pkt 4 k.p.k.

W ocenie Sądu odwoławczego orzeczona wobec oskarżonej kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy nosi cechy rażącej surowości i Sąd Okręgowy nie wskazał w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przekonujących argumentów przemawiających za orzeczeniem kary w takim właśnie wymiarze i nie uwzględnił w sposób właściwy wszystkich okoliczności mających wpływ na sposób jej ukształtowania.

W szczególności nie uwzględniono właściwości osobistych w tym podeszłego wieku oskarżonej (ukończone 78 lat) oraz stanu jej zdrowia. Dlatego też Sąd Apelacyjny uznał za zasadne złagodzenie tej kary do 2 lat czyli do takiego wymiaru, który pozwala na jej warunkowe zawieszenie przy uwzględnieniu art. 4 § 1 k.k. Stwierdzić bowiem należy, że żadne racjonalne względy i powody nie przemawiają za koniecznością resocjalizacji oskarżonej w warunkach zakładu karnego. Z uwagi na podeszły wiek oskarżonej oraz charakter i okoliczności popełnienia przypisanego jej czynu. Orzeczona wobec oskarżonej J. O. kara 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby zdaniem Sądu odwoławczego jest adekwatna do stopnia winy oskarżonej oraz stopnia społecznej

	<p>szkodliwości przypisanego jej czynu oraz uwzględnia w sposób właściwy dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. w tym właściwości osobiste oskarżonej.</p> <p>Za chybiony i bezpodstawny uznać natomiast należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Dokonane bowiem przez Sąd meriti ustalenia faktyczne mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie i z tego względu zasługują na pełną akceptację ze strony Sądu odwoławczego. Dotyczy to także kwestii zamiaru bezpośredniego z jakim działała oskarżona. Skarżąca zarówno w treści omawianego zarzutu jak również w uzasadnieniu apelacji nie wskazała żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów podważających dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne. Wywody autorki mają zatem charakter wyłącznie polemiczny i także z tego względu nie zasługują na uwzględnienie.</p>	
	wniosek	
	<p>- o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu ewentualnie</p> <p>- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Brak postaw do uniewinnienia oskarżonej oraz uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania skutkowało nieuwzględnieniem złożonych	

	wniosków. Natomiast częściowe uwzględnienie zarzutów skutkowało zmianą wyroku w zakresie orzeczonej kary poprzez jej złagodzenie.	
	Apelacja obrońcy oskarżonego W. S. (1)	
	zarzut	
	<p>obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.:</p> <p>1) art. 7 kpk i art. 410 kpk przez wadliwie przeprowadzoną i dowolną analizę materiału dowodowego w sposób prowadzący do nieuzasadnionego zakwestionowania legalnych transakcji handlowych pomiędzy podmiotami gospodarczymi, co doprowadziło Sąd do błędnych ustaleń co do rzekomego działania przez oskarżonego W. S. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz co do tego, że dokonywane przez oskarżonego transakcje miały rzekomo być pozorne, miały zmierzać do obejścia przepisów prawa podatkowego, miały nie być uzasadnione racjami gospodarczymi i nakierowane być miały wyłącznie na odzyskanie podatku vat, a nadto, by oskarżony W. S. (1) miał być świadom pozorności tych transakcji, co doprowadziło do błędnego uznania go za winnego zarzucanego mu czynu,</p> <p>2) naruszenie przepisu art. 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk w 7 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 8 kpk przez:</p> <p>a) niedopuszczalne przyjęcie przez Sąd Okręgowy za znamię czynu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

przypisanego oskarżonemu W. S. (1) działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I-szym aktu oskarżenia Ap II Ds. 5/01, pomimo że prawomocne umorzenie postępowania o udział w zorganizowanej grupie przestępczej postanowieniem z dnia 30 września 2014 r. oraz dokonana przez Sąd Okręgowy modyfikacja opisu czynu przypisanego oskarżonemu L. K. nakazywały wyeliminowanie z opisu czynu mu przypisanego elementu rzekomego działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, jak również czyniły niedopuszczanymi ustalenia w ramach uzasadnienia zaskarżonego wyroku o rzekomym funkcjonowaniu tegoż oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, które to ustalenie uznać należy za niedopuszczalne już chociażby w kontekście art. 17 § 1 pkt 6 kpk, i mogące rzutować na nieuzasadnione zawyżenie orzeczonej wobec oskarżonego kary,

b) uznanie oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w pkt 20 aktu oskarżenia, tj. popełnionego w czasie i miejscu jak w pkt I-szym a/o Ap II Ds. 5/01 tzn. od 2 czerwca 1998 r. do maja 2001 r. w W., M. województwa (...), Ś., R., K. województwa (...), Z. i w S. województwa (...), W S., R., M., P., S. województwa (...) i w innych miejscowościach na terenie kraju, pomimo że poczynione przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalenia w zakresie działalności (...) dotyczyły okresu pomiędzy lutym 1999 r. a majem 1999 r. i nie wskazują, by działania oskarżonego miałyby być podejmowane również gdziekolwiek poza W. czy też poza przedziałem czasowym luty-maj 1999 r., co wprowadza wątpliwość co do opisu czynu przypisanego oskarżonemu i

jego zasadności oraz wpływu tego uchybienia na wymiar orzeczonej wobec niego kary, szczególnie wobec stwierdzenia ze str. 558 i n. uzasadnienia zaskarżonego wyroku o tym, że zdaniem Sądu Okręgowego wszyscy oskarżeni (w tym i osk. W. S. (1)) na przestrzeni długiego okresu, tj. od 2 czerwca 1998 r. do maja 2001 r. roku działając wspólnie i w porozumieniu (...) w efekcie finalnym wystąpili przed organami skarbowymi RP w celu doprowadzenia Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, które to stwierdzenia padają w kontekście omówienia ustawowych przesłanek wymiaru kary,

c) brak wskazania w ramach wyroku skazującego i poczynionych przez Sąd Okręgowy samodzielnych rozstrzygnięć zagadnień faktycznych i prawnych, w szczególności wobec dokonanej przez Sąd Okręgowy modyfikacji opisu czynu przypisanego w pkt I wyroku oskarżonemu L. K., tego:

- z jakimi ustalonymi osobami osk. W. S. (1) miał działać wspólnie i w porozumieniu doprowadzając Urząd Skarbowy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 1.363.582 zł z tytułu zwrotu naliczonego podatku VAT, który to brak uniemożliwia przyjęcie działania wspólnie i w porozumieniu, a brak jest podstaw do ustalenia, by miał on w tym zakresie współdziałać z wszystkimi oskarżonymi wskazanymi na stronie 558 uzasadnienia zaskarżonego wyroku jako osoby tworzące zorganizowaną grupę przestępczą,

- jakiej firmy będąc właścicielem (wskazanej powyżej) osk. W. S. (1)

miał doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Urząd Skarbowy (...), w sytuacji, gdy w uzasadnieniu wyroku Sąd czyni ustalenie, że osk. W. S. (1) jedynie był pełnomocnikiem (...) W. S. (2), co wykluczało możliwość uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 20 aktu oskarżenia czynu,

3) naruszenie art. 424 § 2 kpk w zw. z art. 53 § 1 i 2 kk w zw. z art. 21 § 1 kk przez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, jakimi kierował się Sąd Okręgowy przy określaniu wymiaru kary dla oskarżonego W. S. (1) w sposób zindywidualizowany co do jego osoby i charakteru czynu mu przypisanego oraz wysokości orzeczonego wobec tego oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, co powoduje brak możliwości ustalenia zasad, jakimi kierował się Sąd Okręgowy przy ustalaniu wymiaru kary oraz obowiązku naprawienia szkody i w konsekwencji zachowania wewnętrznej spójności zaskarżonego wyroku w tym zakresie,

które to uchybienia doprowadziły do błędnego uznania oskarżonego W. S. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 20 aktu oskarżenia i w konsekwencji skazania go za ten czyn.

- rażąca surowość kary pozbawienia wolności, w szczególności w kontekście niekaralności oskarżonego, jego postawy i okresu, który upłynął od zarzucanych mu zdarzeń, co nawet w przypadku uznania go za winnego tego czynu winno skutkować przyjęciem pozytywnej prognozy kryminologicznej i skutkiem

	<p>tego prowadzić do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności, choć uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazuje nawet, by tego rodzaju rozstrzygnięcie było chociażby rozważane przez Sąd Okręgowy w stosunku do oskarżonego W. S. (1), co powoduje, że w zakresie orzeczenia o karze i środkach karnych zaskarżony wyrok wymyka się kontroli instancyjnej nie przedstawiając żadnych wskazówek co do wysokości orzeczonej wobec oskarżonego W. S. (1) kary pozbawienia wolności.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Zasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego W. S. (1) postawiony w apelacji „postawiony z daleko posuniętej ostrożności” oraz w części zarzut określony w pkt 3.</p> <p>W treści tego zarzutu oraz w uzasadnieniu apelacji wykazano sposób przekonujący, że uwzględnienie w sposób właściwy wszystkich okoliczności mających wpływ na wymiar i rodzaj kary orzeczonej wobec tego oskarżonego w tym jego postawy oraz dotychczasowej niekaralności jak również długiego okresu jaki upłynął od zdarzeń będących przedmiotem postępowania w przedmiotowej sprawie w kontekście ustalenia prognozy kryminologicznej powinno skutkować orzeczeniem wobec W. S. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd odwoławczy mając na uwadze powyższe okoliczności oraz stosując w sposób</p>	

właściwy dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. zmienił zaskarżony wyrok poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec W. S. (1) kary pozbawienia wolności na maksymalny okres próby wynoszący 5 lat, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Tak orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy tego oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego w pkt XXXV wyroku (pkt 20 aktu oskarżenia) i realizuje w sposób właściwy cele kary określone w art. 53 k.k.

Natomiast całkowicie chybione i bezpodstawne są pozostałe zarzuty określone w pkt 1, 2 petitum omawianej apelacji w których wymieniono jako rzekomo naruszone przepisy art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 413 § 1 pkt 4 i § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.k.

Należy w tym zakresie zaznaczyć, że przedmiotowe zarzuty w istotnym zakresie zostały także formalnie wadliwie zredagowane bowiem wymieniono szereg przepisów procedury karnej rzekomo naruszonych a w treści w żaden sposób nie wykazano faktycznego naruszenia przedmiotowych przepisów przez Sąd Okręgowy.

W zarzucie obrazy art. 7 i 410 k.p.k. nie wskazano jakie konkretnie dowody zostały przez Sąd meriti dowolnie ocenione w czym ta dowolność się przejawia oraz jakie dowody zostały przez Sąd pominięte przy analizie i ocenie w kontekście obrazy art. 410 k.p.k. Stwierdzić zatem należy, że dokonana przez Sąd Okręgowy analiza i ocena dowodów

	<p>respektuje w pełni zasadę określoną w art. 7 k.p.k. nie nosi cech dowolności jak również nie doszło do naruszenia art. 410 k.p.k. gdyż wszystkie istotne dowody zostały poddane analizie i ocenie i te które zostały uznane za wiarygodne nie zostały pominięte przy czynieniu ustaleń faktycznych.</p> <p>Wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło również do naruszenia przepisów postępowania wymienionych w pkt 2 petitum przedmiotowej apelacji. Opis czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 20 aktu oskarżenia nie budzi istotnych zastrzeżeń ze strony Sądu odwoławczego wymagających zmiany opisu tego czynu przypisanego oskarżonemu W. S. (1) w pkt XXXV wyroku. Odzwierciedla on bowiem zarówno zachowanie i sposób działania tego oskarżonego jak również cały proceder współdziałania także pozostałych osób oskarżonych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt 1 aktu oskarżenia. Brak było zatem podstaw do uwzględnienia omawianych zarzutów także w sytuacji gdy skarżący zarzucając obrazę wymienionych przepisów postępowania w żaden sposób nie wykazał wpływu naruszenia tych przepisów na treść wyroku czego dla skuteczności tego rodzaju zarzutu wymaga art. 438 pkt 2 k.p.k.</p>	
	wniosek	
	<p>- o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od postawionego zarzutu, ewentualnie</p> <p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	- o wydatne złagodzenie orzeczonej kary i jej warunkowe zawieszenie.	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Zasadny jest wniosek o złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności i jej warunkowe zawieszenie. Pozostałe wnioski z uwagi na brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu oraz uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania są bezpodstawne i nie zasługują na uwzględnienie.	
	Apelacja obrońcy oskarżonego G. W. (1)	
	zarzuty	
	I. naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu iż oskarżony G. W. (1) w czasie od lipca 1998 r. do grudnia 1999 r. będąc współwłaścicielem spółki cywilnej (...) z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd Urząd Skarbowy w W. co do rzeczywistego charakteru zawieranych transakcji handlowych opisanych w przypisanym mu czynie, które to czynności tam opisane miały być dokonane wyłącznie dla obejścia przepisów prawa podatkowego i nie być uzasadnionymi racjami gospodarczymi, przez co oskarżony miał usiłować doprowadzić Urząd Skarbowy w W. do niekorzystnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>rozporządzenia mieniem znacznej wartość w łącznej kwocie 709.016 zł z tytułu zwrotu naliczonego podatku VAT, lecz zamierzonego skutku miał nie osiągnąć z uwagi na wydanie przez tenże Urząd decyzji o wstrzymaniu wypłaty należności i wszczęcie postępowania wyjaśniającego, w sytuacji gdy oskarżony swoim zachowaniem nigdy nie posłużył się fałszem jako czynnikiem sprawczym, mającym doprowadzić Urząd Skarbowy w W. do wydania niekorzystnej decyzji majątkowej, jak i oskarżony nigdy nie wprowadził w błąd przedstawicieli reprezentujących Urząd Skarbowy w W. i tym samym w konsekwencji oskarżony nigdy swoim zachowaniem nie wprowadził tychże przedstawicieli w błąd ani co do podstawy zwrotu podatku VAT, czy też wysokości kwoty jego zwrotu,</p> <p>II. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżony G. W. (1) miał świadomość, oraz był odpowiedzialny za działalność spółki (...) s.c., w zakresie zawieranych umów z firmami: S., M., B. B., P. Towarzystwo (...)", Audio Video Z. oraz (...), w sytuacji gdy zakres obowiązków oskarżonego G. W. (1) w spółce (...) s.c., wykluczał jego rzeczywisty udział w pozyskiwaniu klientów spółki i kształtowaniu treści zawieranych z nimi umów.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Podniesione w omawianym środku zaskarżenia zarzuty obrazy prawa materialnego i błędu w ustaleniach faktycznych są chybione i</p>	

bezpodstawne ale zaznaczyć należy, że wniesienie apelacji skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w odniesieniu do G. W. (1) poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej w pkt XXXVII wyroku kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.

Sąd odwoławczy uznał, że uwzględniając charakter oraz okoliczności popełnienia czynu określonego w pkt 21 aktu oskarżenia, rolę G. W. (1) oraz wysokość kwoty odnośnie której oskarżony usiłował doprowadzić Urząd Skarbowy w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem jak również mając na uwadze wewnętrzną spójność wyroku w zakresie orzeczonych kar, że orzeczoną wobec tego oskarżonego karę pozbawienia wolności należało warunkowo zawiesić na maksymalny okres próby. Tak orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego G. W. (1) i uwzględnia w sposób właściwy i należyty dyrektywy oraz cele kary określone w art. 53 k.k.

Natomiast za chybione i bezpodstawne uznać należy zarzuty obrazy prawa materialnego tj. art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. jak również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zawarty w pkt II petitum omawianej apelacji. Podkreślić także należy, że tak postawione zarzuty są wewnętrznym sprzeczne. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych wynika bowiem w sposób jednoznaczny, że zarzut obrazy prawa materialnego z części szczególnej kodeksu karnego dotyczący kwestii kwalifikacji

prawnej czynu powinien być postawiony wówczas gdy skarżący w całości akceptuje dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne.

Tymczasem autor omawianej apelacji w odniesieniu do tego samego czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XXXVII zaskarżonego wyroku kwestionuje zarówno ustalenia faktyczne jak również ocenę prawną zachowania oskarżonego G. W. (1). Taki sposób redakcji środka odwoławczego uznać należy z formalnie wadliwy.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy wymienionych w pkt I przepisów prawa materialnego gdyż z dokonanych ustaleń faktycznych wynika, że oskarżony G. W. (1) swoim zachowaniem zrealizował wszystkie znamiona oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k. Z uwagi zaś na fakt, że oskarżany usiłował dokonać tego występku w stosunku do mienia znacznej wartości zasadnie zastosowano w kwalifikacji prawnej także art. 294 § 1 k.k. Brak jest również podstaw aby kwestionować dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne w tym także te dotyczące świadomości oskarżonego G. W. (1) oraz jego roli w spółce (...) s.c. oraz w przestępczym procederze związanym z zawieraniem transakcjami handlowymi opisanymi w pkt 21 aktu oskarżenia.

Ustalenia Sądu Okręgowego także w omawianym zakresie mają bowiem pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie i brak jest podstaw aby te ustalenia zakwestionować. Zwłaszcza w sytuacji gdy wywody skarżącego mają charakter czysto polemiczny

	<p>i nie przedstawia on zarówno w treści zarzutu jak również w uzasadnieniu apelacji merytorycznych i przekonujących argumentów podważających te ustalenia faktyczne dokonane w stosunku do oskarżonego G. W. (1). Z tych też względów postawione w przedmiotowej apelacji zarzuty z pkt I i II nie zostały uwzględnione a w konsekwencji brak było również podstaw do uwzględnienia wniosków końcowych z pkt 1 i 2.</p>	
	wniosek	
	<p>- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie</p> <p>- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy we wskazanym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Bezpodstawność postawionych zarzutów apelacyjnych skutkowało nieuwzględnieniem złożonych wniosków. Natomiast wniesienie apelacji skutkowało złagodzeniem orzeczonej wobec orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania.	
	Apelacja obrońcy oskarżonych M. Ł. (1) i W. Z. (1)	
	zarzut	
	<u>Ad. osk. M. Ł. (1):</u>	# zasadny

1/ naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, tj.: art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy, błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonych, a w szczególności oskarżanej M. Ł. (1), skutkiem czego oskarżonej M. Ł. (1) został przypisany czyn, którego znamion swoim zachowaniem nie wypełniła; a także niedostateczne umotywowanie przypisania oskarżonej działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, uniemożliwiające dokonanie kontroli odwoławczej zaskarżonego rozstrzygnięcia;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, będący konsekwencją nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżona M. Ł. (1) wyczerpała swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w z. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k.;

3/ z ostrożności procesowej - rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w wymiarze 1 (jednego) roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności bez zastosowania warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy - w przypadku przyjęcia, że oskarżona M. Ł. (1) dopuściła się zarzucanego jej czynu - prawidłowa analiza i ocena okoliczności jej wymiaru nakazywałaby wymierzenie kary w dolnej granicy jej zagrożenia z zastosowaniem dobrodziejstwa zawieszenia jej wykonania, przewidzianego w art. 69 k.k.; a także orzeczonej grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto)

częściowo zasadny

niezasadny

zł każda ze stawek, podczas, gdy prawidłowa, zgodna z doświadczeniem życiowym analiza sytuacji materialnej oskarżonej i okoliczności dotyczących wymiaru grzywny powinna doprowadzić do zaniechania jej orzekania ewentualnie orzeczenie jej w jak najniżej wysokości albowiem oskarżona żadnych korzyści majątkowych nie odniosła, jak również jej działanie w efekcie nie doprowadziło do żadnej szkody (usiłowanie nieudolne);

Ad. osk. W. Z. (1)

4/ naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, tj.: art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy, błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżanych, a w szczególności oskarżonego W. Z. (1), skutkiem czego oskarżonemu W. Z. (1) został przypisany czyn, którego znamion swoim zachowaniem nie wypełnił, a także niedostateczne umotywowanie przypisania oskarżonemu działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, uniemożliwiający dokonanie kontroli odwoławczej zaskarżonego rozstrzygnięcia;

5/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, będący konsekwencją nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony W. Z. (1) wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w z. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k.

6/ rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

	<p>bez zastosowania warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy - w przypadku przyjęcia, że oskarżony W. Z. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu - prawidłowa analiza i ocena okoliczności jej wymiaru nakazywałaby wymierzenie kary w dolnej granicy jej zagrożenia z zastosowaniem dobrodziejstwa zawieszenia jej wykonania, przewidzianego w art. 69 k.k., a także grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 100 (sto) zł każda ze stawek, podczas, gdy prawidłowa, zgodna z doświadczeniem życiowym analiza sytuacji materialnej oskarżonego i okoliczności dotyczących wymiaru grzywny powinna doprowadzić do zaniechania jej orzekania ewentualnie orzeczenie jej w jak najniższej wysokości i nie obciążanie oskarżonego W. Z. (1) obowiązkiem naprawienia szkody.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Zasadny jest jedynie zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego W. Z. (1), natomiast pozostałe zarzuty dotyczące tego oskarżonego oraz oskarżonej M. Ł. (1) są chybione i bezpodstawne.</p> <p>W ramach rozważań dotyczących zarzutu zawartego w pkt 6 petitum omawianej apelacji stwierdzić należy, że przyznać należy rację skarżącemu, że orzeczona wobec oskarżonego W. Z. (1) bezwzględna kara pozbawienia wolności nosi cechy rażącej surowości i nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności mających wpływ na</p>	

określenie rodzaju tej kary. Dlatego też Sąd odwoławczy mając na uwadze charakter czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt XXXVIII (pkt 22 aktu oskarżenia), okoliczności jego popełnienia w tym także wysokość kwoty odnośnie której doprowadził Urząd Skarbowy w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz właściwości osobiste W. Z. (1) uznał, że nie jest zasadna i konieczna jego resocjalizacja w warunkach zakładu karnego i w związku z tym orzeczoną karę 1 roku pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na maksymalny okres próby. Tak orzeczonej karę w przekonaniu Sądu Apelacyjnego jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz uwzględnia w sposób właściwy i należyty cele oraz dyrektywy wymiaru kary określone art. 53 k.k. Sąd odwoławczy nie znalazł natomiast podstaw do zmiany wyroku w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego W. Z. (1) kary grzywny, która powinna stanowić odpowiednią odczuwalną dolegliwość materialną i jej wysokość uwzględnia sytuację materialną oskarżonego.

Pozostałe zarzuty zawarte w przedmiotowej apelacji dotyczące oskarżonego W. Z. (1) (pkt 4 i 5) oraz dotyczące oskarżonej M. Ł. (1) (pkt 1, 2 i 3) są bezpodstawne i nie zasługują na uwzględnienie.

W związku z tym, że zarzuty zawarte w pkt 1 i 2 oraz 4 i 5 są tożsame rodzajowo i w istocie identyczne w swojej treści zasadne jest łączne ich rozpoznanie.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy

przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. Należy zauważyć, że omawiane tam zarzuty (pkt 1 i 4) zostały zredagowane w sposób dość ogólny i ich treść odnosi się do kwestionowania oceny dowodów w tym w szczególności wyjaśnień składanych przez oboje oskarżonych, których reprezentuje autor apelacji oraz nierozważenia wszystkich okoliczności sprawy bez konkretnego ich wskazania. W ramach tych zarzutów zarzucono również obrazę art. 4 k.p.k., który to przepis zawiera ogólną zasadę postępowania karnego. Zdaniem Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie w tym wyjaśnień składanych przez oskarżonych M. Ł. (1) i W. Z. (1) wbrew twierdzeniom autora apelacji nie nosi cech dowolności i respektuje w pełni zasadę swobodnej oceny dowodów określoną w art. 7 k.p.k. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy dokonując analizy i oceny wyjaśnień obojga oskarżonych na str. 507 – 509 dał im w części wiarę i wskazał okoliczności których to dotyczy oraz powody takiej oceny.

Zdaniem Sądu odwoławczego skarżący zarówno w treści obu omawianych zarzutów jak również w ich uzasadnieniu nie wykazał w sposób przekonujący, że tak dokonana ocena dowodów w tym wyjaśnień oskarżonych zawiera błędy natury faktycznej lub logicznej lub też, że nie respektuje zasad wiedzy logiki i doświadczenia życiowego. Z tego też względu brak jest podstaw do podważenia tak dokonanej oceny dowodów respektującej zasadę określoną w art. 7 k.p.k., która ze wskazanych wyżej powodów zasługuje na

akceptację ze strony Sądu odwoławczego.

Sąd I instancji nie dopuścił się również obrazy art. 410 k.p.k. gdyż przy analizie i ocenie nie pominął żadnego dowodu mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy a te dowody, które zostały uznane za wiarygodne nie zostały pominięte przy dokonywaniu ustaleń faktycznych.

Za chybione, bezpodstawne ale również w części formalnie wadliwie zredagowane uznać należy zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych zawarte w pkt 2 i 5 petitum przedmiotowej apelacji. Odnosząc się do treści tych zarzutów zauważyć należy, że obrońca oskarżonych poprzez zarzut określony w art. 438 pkt 3 k.p.k. w istocie kwestionuje kwalifikację prawną czynów przypisanych M. Ł. (1) i W. Z. (1). Jest bowiem oczywiste, że kwestia wyczerpania czy też nie, znamion czynu określonego w przepisach z części szczególnej Kodeksu karnego (art. 13 § k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k.) powinna być kwestionowana poprzez zarzut obrazy prawa materialnego a nie błędu w ustaleniach faktycznych. W ramach zarzutu określonego w art. 438 pkt 3 k.p.k. powinny być kwestionowane albo poszczególne elementy strony przedmiotowej lub podmiotowej stanu faktycznego ustalonego przez Sąd albo też całości tych ustaleń. Podkreślić zaś należy, że w zarzutach zawartych w pkt 2 i 5 skarżący nie wskazuje które rzeczywiście elementy ustaleń faktycznych kwestionuje.

Uznać zatem należy mając na uwadze treść omawianych zarzutów

oraz ich uzasadnienie, że są one chybione i bezpodstawne gdyż dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne dotyczące czynów przypisanych M. Ł. (1) i W. Z. (1) są prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Dlatego też brak jest podstaw do ich kwestionowania.

Za bezpodstawny uznać również należy zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny określony w pkt 3 petitum przedmiotowej apelacji dotyczący oskarżonej M. Ł. (1).

W tym zakresie stwierdzić należy, że zarzut określony w art. 438 pkt 4 k.p.k. jako zarzut z kategorii ocen jest zasadny tylko wówczas gdy łącznie spełnione są dwa warunki. Pierwszy z nich to wyraźna, istotna, „bijąca wręcz po oczach” różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd I instancji a karą jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej stosując prawidłowo dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Ten drugi warunek jest spełniony wówczas gdy Sąd meriti w ramach naruszenia dyrektyw wymiaru kary pominął istotne okoliczności łagodzące lub obciążające mające wpływ na wymiar oraz rodzaj orzeczonych kar lub też nie nadał tym okolicznościom właściwego znaczenia.

W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie zachodzi w stosunku do oskarżonej M. Ł. (1) gdyż w zarzucie z pkt 3 skarżący nie wykazał aby przy wymiarze kar orzeczonych wobec tej oskarżonej doszło do naruszenia dyrektyw wymiaru kary i z tego względu należałoby dokonać korekty wyroku w instancji odwoławczej.

	<p>W ocenie Sądu odwoławczego orzeczone wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy oraz grzywny w wymiarze 100 stawek po 100 zł są adekwatne do stopnia winy oskarżonej, charakteru przypisanego jej czynu i jego stopnia społecznej szkodliwości oraz uwzględniają w sposób właściwy i należyty cele oraz dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.</p> <p>Z powyższych względów Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany wyroku w omawianym zakresie.</p>	
	wniosek	
	<p>- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych czynów, ewentualnie – o zmianę wyroku poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania</p> <p>- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	<p>W części zasadny jest wniosek dotyczący oskarżonego W. Z. odnośnie złagodzenia orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania. Natomiast bezpodstawność pozostałych zarzutów apelacyjnych i brak podstaw do uniewinnienia oskarżonych oraz uchylenia wyroku i przekazania sprawy do</p>	

	ponownego rozpoznania skutkowało nieuwzględnieniem złożonych wniosków w pozostałym zakresie.	
	Apelacja oskarżonego A. Z. (1)	
	zarzuty	
	<p>1. naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez brak wszechstronnego rozpatrzenia zebranego materiału dowodowego (w szczególności błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań J. M. (1) - w zakresie w jakim sąd odmówił im wiarygodności, ponadto dokonania dowolnych ustaleń nie wynikających zebranych dowodów), brak rozważenia okoliczności korzystnych dla oskarżonego oraz przekroczenie swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych istotnych okoliczności przyjętych za podstawę orzeczenia, w szczególności polegających na:</p> <p>- błędnym i dowolnym przyjęciu że oskarżony działał ze z góry powziętym zamiarem bezpośrednim (w rozumieniu art. 286 KK), mającym polegać na wprowadzeniu w błąd organy urzędu skarbowego, a jego działania były pozorne,</p> <p>a w szczególności błędnym przyjęciu jakoby, świadomością jego obejmował wg Sądu istotne przesłanki mające stanowić o oszustwie (między innymi proces i koszty produkcji towarów, kwestie licencji stanowiących 65% wartości ceny towaru, kwestia umów licencyjnych zabezpieczeń,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

funkcjonowanie szkół i zakładów chronionych)

- błędnym ustaleniu że oskarżony działał w ramach grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu osobami (brak dowodów w tym zakresie),

podczas gdy, po pierwsze brak dowodów potwierdzających trafność (zasadność) przyjętych założeń, ustaleń sądu, po drugie, brak dowodów (jakichkolwiek) aby oskarżony A. Z. (1) obejmował jego świadomością (wiedział lub zgadzał się) okoliczności powyżej wskazane, zdaniem Sądu świadczące o istnieniu zamiaru popełnienia przestępstwa oszustwa przez oskarżonego,

podczas gdy wszystkie czynności (działania) objęte aktem oskarżenia i ujęte w wyroku (w tym, zakup i sprzedaż płyt CD-R, kaset wideo, chust) miały charakter rzeczywisty, zaistniały i były faktycznie zrealizowane (co też ustalił Sąd), a oskarżony nie miał świadomości istnienia okoliczności przyjętych przez Sąd.

2. naruszenie art. 424 § 1 i 2 KPK, poprzez brak (i) prawidłowego uzasadnienia wyroku, w tym dokonywanych ustaleń faktycznych, które „pojawiają się” w oderwaniu od zebranego materiału dowodowego, jak i przyjmowane są jako pewnik w części uzasadnienia wyroku dot. rozważań, pomimo tego, że nie były uprzednio ustalone; podobnie jak ma się to do ocen dokonywanych przez Sąd (bez należnego ich oparcia czy to w opinii biegłych, czy analizie dowodów) - które to braki uniemożliwiają dokonanie oceny prawidłowości procesu myślowego sądu i wydanego wyroku,

	<p>(ii) brak jakiegokolwiek uzasadnienia, czy przytoczenia okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary oskarżonego A. Z. (1), co uchybia wymogom naruszonego przepisu i uniemożliwia dokonanie oceny prawidłowości działania sądu.</p> <p>3. Sąd naruszył art. 442 § 3 kpk, poprzez brak uwzględnienia przy wydaniu wyroku, zaleceń sądu odwoławczego (drugiej instancji), w szczególności brak przesłuchania wskazanych świadków, brak analizy kwestii zastosowania art. 3531 kc (natury i właściwości stosunku prawnego).</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Podniesione w przedmiotowej apelacji zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych nie są trafne jak również nie zasługiwały na uwzględnienie wnioski końcowe o uniewinnieniu oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Natomiast zaskarżenie wyroku przez obrońcę oskarżonego skutkowało jego zmianą w zakresie orzeczonej wobec A. Z. (1) kary pozbawienia wolności poprzez jej warunkowe zawieszenie na okres próby wynoszący 5 lat. Powyższa zmiana wynika z właściwego uwzględnienia wszystkich okoliczności mających wpływ na rodzaj orzeczonej wobec oskarżonego A. Z. (1) kary. W ocenie Sądu odwoławczego mając na uwadze charakter przypisanego temu oskarżonemu czynu,</p>	

okoliczności jego popełnienia oraz właściwości osobiste oskarżonego nie ma konieczności i potrzeby resocjalizacji A. Z. (1) w warunkach zakładu karnego a orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni swoje cele i uwzględni w należyty sposób dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Nie można zaś zgodzić się z autorem omawianej apelacji, że Sąd meriti naruszył przepisy postępowania, a w szczególności art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Należy w tym zakresie stwierdzić, że skarżący wymieniając wskazane przepisy procedury karnej nie wskazał zarówno w treści zarzutu, z pkt 1 jak również w uzasadnieniu apelacji sposobu naruszenia wszystkich tych wymienionych przepisów co świadczy o częściowej formalnej wadliwości przedmiotowego zarzutu i powoduje także brak podstaw do jego uwzględnienia.

Podkreślić należy także, że art. 4 k.p.k. zawiera ogólną zasadę postępowania karnego i nie zostało wykazane żeby Sąd I instancji dopuścił się obrazy tego przepisu, który nie może także stanowić samodzielnej podstawy zarzutu zarówno apelacyjnego jak również kasacyjnego. W przedmiotowej sprawie nie doszło również do naruszenia zasady zawartej w art. 5 § 2 k.p.k. gdyż Sąd Okręgowy dysponował dowodami pozwalającymi na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych a w takiej sytuacji w ogóle nie ma potrzeby sięgania po regułę in dubio pro reo.

Autor omawianej apelacji nie wykazał również, żeby dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów w tym wyjaśnieniu oskarżonego oraz zeznań J. M. (1) w zakresie w jakim Sąd odmówił im wiary nosiła cechy dowolności w rozumieniu art. 7 k.p.k. Z tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, która odnosi się do analizy i oceny wskazanych dowodów wynika, że nie zawiera ona błędów natury faktycznej, logicznej oraz respektuje zasadę wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i z tego względu zasługuje na akceptację ze strony Sądu odwoławczego. Sąd meriti nie dopuścił się również obrazy art. 410 k.p.k. gdyż skarżący nie wykazał aby Sąd Okręgowy pominął przy analizie i ocenie istotne dowody lub okoliczności oraz żeby nie uwzględnił przy dokonywaniu ustaleń faktycznych tych dowodów, które uznał za wiarygodne.

Nie został również naruszony art. 424 § 1 i 2 k.p.k. gdyż uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wymogi formalne określone we wskazanych przepisach i pozwala na dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Ponadto zważyć należy, że zgodnie z treścią art. 449a k.p.k. nawet ewentualne wady pisemnych motywów wyroku nie mogą stanowić podstawy do uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd meriti nie naruszył również art. 442 § 3 k.p.k. i uznać należy, że skarżący nie wykazał w sposób przekonujący żeby doszło do obrazy wskazanego przepisu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego trafne są również dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne

	dotyczące czynu przypisanego oskarżonemu A. Z. (1) w pkt XL zaskarżonego wyroku i mają one pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie i który przez Sąd meriti został uznany za wiarygodny. Dlatego zaś brak jest podstaw do zakwestionowania ustaleń faktycznych Sądu I instancji w omawianym zakresie.	
	wniosek	
	- o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie - o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy i do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego oraz uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania skutkowało nieuwzględnieniem złożonych wniosków. Natomiast wniesienie apelacji spowodowało zmianę wyroku w zakresie orzeczonej winy poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania.	
	Apelacja obrońcy oskarżonego A. B. (1)	
	zarzut	
	1. naruszenie art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 kpk poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami prawidłowego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

rozumowania wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności poprzez zastosowanie dowolności w czynieniu ustaleń faktycznych wyłącznie w oparciu o wybrane dowody w sprawie, nie oparcie wyroku na wszystkich ujawnionych w toku rozprawy okolicznościach, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucane mu czyny w zakresie działalności zgodnej z zasadami i prawem obowiązującym a nadto poprzez przyjęcie iż doszło do naruszenia „ducha” ustawy, które to doprowadziły do uznania oskarżonego za winnego w sytuacji poczynienia błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę i mające wpływ na treść wyroku w sytuacji gdy oskarżony w świetle zgromadzonego materiału dowodowego prowadził działalność gospodarczą dokonując czynności faktycznych jak i prawnych polegających na eksporcie towarów i pominięcie w aktach sprawy dokumentów eksportowych, gdyż działając zgodnie z prawem nie dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów pomimo że z całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego ocenianego zgodnie z wymogami procesowymi wynika wniosek całkowicie odmienny,

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku polegająca na naruszeniu art. 414 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1, 2, 6 i 7 kpk poprzez jego nie zastosowanie w stosunku do oskarżonego zważywszy na uniewinnienie z art. 76 kks podczas gdy w sytuacji zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci prawomocnego

	<p>uniewinnienia oskarżonego w zakresie art. 76 kks wypełniającym znamiona czynów zarzucanych oskarżonemu, a nadto w zakresie przedawnienia karalności,</p> <p>3. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mianowicie przypisanie oskarżonemu A. B. (1) czynu opisanego w art. 286 § 1 kk i art. 294 § 1 kk, w sytuacji gdy brak jest przesłanek do uznania że oskarżony wprowadzi kogokolwiek w błąd mimo iż z zeznań świadków wynika bezsporny fakt prowadzenia działalności gospodarczej dokonania czynności eksportowej wyprodukowanych towarów,</p> <p>4. brak ustalenia rzeczywistej szkody poniesionej przez Skarb Państwa,</p> <p>5. naruszenie art. 424 kpk w zakresie nie przytoczenia okoliczności które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary a nadto nie wskazania jakim dowodom Sąd odmówił wiarygodności w zakresie winy oskarżonego A. B. (1).</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Podniesione przez obrońcę oskarżonego w pkt 1 – 4 petitum apelacji zarzuty są chybione i bezpodstawne. Nie zasługiwał również na uwzględnienie wniosek końcowy o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego A. B. (1) czynu. Natomiast wniesienie przedmiotowej apelacji przez obrońcę oskarżonego oraz podniesienie zarzutu z pkt 5</p>	

skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w odniesieniu do A. B. (1) poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na maksymalny okres próby.

Powyższa zmiana wynika zaś z należytego uwzględnienia wszystkich okoliczności mających wpływ na rodzaj charakteru czynu przypisanego oskarżonemu, okoliczności jego popełnienia oraz właściwości osobistych tego oskarżonego. W ocenie Sądu odwoławczego w stosunku do oskarżonego A. B. (1) nie ma potrzeby i konieczności resocjalizacji w warunkach zakładu karnego i orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spełni swoje cele oraz w sposób właściwy uwzględni dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Tak orzeczona kara powoduje również wewnętrzną spójność wydanego wyroku w zakresie właściwej represji karnej w stosunku do poszczególnych oskarżonych.

Bezpodstawny jest zarzut obrazy przepisów prawa procesowego wymienionych w pkt 1 tj. art. 7 k.p.k., 92 k.k., art. 424 § 1 k.p.k. i 410 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom skarżącego dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów w pełni respektuje zasadę swobodnej oceny zawartą w art. 7 k.p.k. Należy stwierdzić, że skarżący zarzucając naruszenie art. 7 k.p.k. nie wskazał które konkretnie dowody zostały dowolnie ocenione przez Sąd co świadczy o formalnej wadliwości zrzutu i powoduje brak podstaw do jego uwzględnienia. Nie naruszono również art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k. i podkreślić należy że oba

te przepisy mają podobny zakres znaczeniowy z tym, że art. 92 k.p.k. odnosi się do posiedzeń Sądu a art. 410 k.p.k. do rozprawy. Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy żadnego z tych przepisów, gdyż dokonał analizy i oceny wszystkich istotnych i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów i okoliczności, zaś te dowody które uznał za wiarygodne poczynił podstawą ustaleń faktycznych. Pominięcie zaś przez Sąd I instancji przy ustaleniach faktycznych tych dowodów i okoliczności którym nie dał wiary nie stanowi obrazy art. 410 k.p.k. gdyż jest oczywiste, że sąd czyni ustalenia faktyczne tylko w oparciu o te dowody, które obdarzył walorem wiarygodności.

Całkowicie bezpodstawny jest zarzut zawarty w pkt 2 petitum apelacji gdyż w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do zastosowania art. 410 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1, 2, 6 i 6 k.p.k. i umorzenia postępowania. Zauważyć także należy, że sam skarżący nie jest przekonany która z tych podstaw do umorzenia postępowania w przedmiotowej sprawie występuje, skoro wymienił zarówno pkt 1, 2, 6 i 7 z § 1 art. 17 k.p.k.

Uznać również należy, że dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne są prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie i z tego też względu postawiony w pkt 3 zarzut określony w art. 438 pkt 3 k.p.k. jest chybiony i bezpodstawny.

Nie wiadomo zaś co skarżący miał na myśli zarzucając w pkt 4 brak ustalenia rzeczywistej szkody poniesionej przez Skarb Państwa w sytuacji gdy oskarżonemu A. B. (1) przypisano usiłowanie

	<p>doprowadzenia Urzędu Skarbowego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem odnośnie wskazanej kwoty tj. 873.400 zł.</p> <p>Natomiast zarzut z pkt 5 dotyczy obrazy art. 424 k.p.k. w części zasługiwał na uwzględnienie odnośnie okoliczności mających wpływ na wynik i rodzaj kar orzeczonych wobec oskarżonego. Natomiast nie zasługuje on na uwzględnienie w pozostałym zakresie odnośnie kwestii winy oskarżonego A. B. (1) gdyż treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku pozwala na dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku w omawianym zakresie.</p>	
	wniosek	
	- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od postawionego mu zarzutu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Bezpodstawność postawionych zarzutów apelacyjnych i brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego skutkowało nieuwzględnieniem złożonego wniosku. Natomiast wniesienie apelacji spowodowało zmianę wyroku w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania.	
	Apelacja obrońcy oskarżonego J. Ś.	

	zarzut	
	<p>I. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd oceny dowodów w sposób dowolny, całkowicie sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz oparciu się na nieuprawnionych domysłach, co uwidocznione zostało w:</p> <p>a) odmowie przyznania wyjaśnieniom oskarżonego waloru wiarygodności w części, w jakiej zaprzeczał aby działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wyłudzającej VAT oraz twierdzeń, że transakcje handlowe przeprowadzone przez niego były rzeczywiste, podczas, gdy brak jest jakiegokolwiek dowodu skutecznie kwestionującego prawdziwość wyjaśnień oskarżonego,</p> <p>b) przyjęciu przez Sąd, iż działalność prowadzona przez oskarżonego, jak również dokonywane w jej toku czynności, podejmowane były wyłącznie dla pozorów, podczas gdy jak wynika z treści wyjaśnień oskarżonego, jak również z treści dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, działalność prowadzona przez oskarżonego miała charakter rzeczywisty, na co wskazuje chociażby fakt, iż towary eksportowane przez oskarżonego były w rzeczywistości produkowane i eksportowane za granicę,</p> <p>c) przyjęciu przez Sąd, iż na pozorność transakcji gospodarczych dokonywanych w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

ramach działalności prowadzonej przez oskarżonego wskazuje fakt znaczącego zawyżenia cen towarów, w sytuacji gdy ich rzeczywista wartość była nieproporcjonalna do ceny, podczas, gdy wysokość ceny za towar determinowana była ceną zakupu licencji,

d) uznaniu przez Sąd, iż oskarżony swym zachowaniem wprowadził przedstawicieli Urzędu Skarbowego w błąd, a tym samym dopuścił się przestępstwa oszustwa, podczas, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż dokonanie przez oskarżonego zgłoszeń do Urzędu Skarbowego stanowiło naturalną konsekwencję dokonanych transakcji w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej,

- co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż oskarżony działał z góry powziętym zamiarem wyłudzenia należności zwrotów podatkowych, dokonując pozornych transakcji handlowych, a zatem uznaniu, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, czym wyczerpał dyspozycję z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k.

2. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. art. 424 § 2 k.p.k. art. 410 k.p.k. poprzez sporządzenie wadliwego uzasadnienia wyroku, uniemożliwiającego kontrolę instancyjną orzeczenia, świadcząca również o braku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, przejawiająca się w postaci:

a) braku wyczerpującego i szczegółowo wskazania jakim

dowodom Sąd dał wiarę, jakim wiary odmówił i dlatego,

b) rażącej ogólności, wyjątkowej lakoniczności, braku szczegółów i precyzji oraz wyczerpującego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy,

c) potraktowanie oskarżonego w sposób zbiorowy, bez wskazania na rolę, stronę podmiotową, przedmiotową zarzucanego oskarżonemu czynu,

d) braku przytoczenia okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze wobec oskarżonego kary.

II. Z ostrożności procesowej w przypadku niepodzielenia przez Sąd Odwoławczy powyższych zarzutów, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k. poprzez ich zastosowanie, w sytuacji gdy jak wynika z treści opisu czynu zarzucanego oskarżonemu, A. Ś. swym zachowaniem zmierzał do uzyskania zwrotu podatkowej należności publicznoprawnej w postaci zwrotu podatku VAT, tym samym oskarżony mógłby ewentualnie ponosić odpowiedzialność karną za przestępstwo na podstawie przepisu art. 13 § 1 k.k. w zw. 76 § 1 k.k.s. będącego lex specialis wobec art. 286 § 1 k.k.

III. W przypadku uznaniu przez Sąd Odwoławczy o braku zasadności powyższych zarzutów, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k.:

1. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego

	<p>A. Ś. w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności bez zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania (w uzasadnieniu wyroku Sąd nie podjął próby uzasadnienia wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego A. Ś.), która to kara nie uwzględnia okoliczności łagodzących, a mianowicie braku świadomości oskarżonego o przestępnym charakterze jego działań, upływu czasu od daty popełnienia czynu, co prowadzi do wniosku, że orzeczona wobec oskarżonego kara przekracza stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, zaś rzetelna analiza zachowania oskarżonego przy uwzględnieniu treści przepisu art. 53 k.k. winna doprowadzić do przekonania, iż orzeczenie oskarżonego kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia przy zastosowaniu instytucji z art. 69 k.k. spełni swe cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Zasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności kary dotyczący braku zastosowania wobec oskarżonego A. Ś. instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zasadnie w tym zakresie podniesiono, że Sąd meriti nie rozważył w sposób właściwy indywidualny i wszechstronny wszystkich okoliczności w tym tych o charakterze łagodzącym, które powinny mieć wpływ na rodzaj orzeczonej kary. Sąd odwoławczy mając na uwadze podniesione przez obrońcę oskarżonego argumenty zawarte zarówno w</p>	

treści omawianego zarzutu jak również w uzasadnieniu apelacji oraz uwzględniając w sposób właściwy zarówno charakter czynu przypisanego temu oskarżonemu, okoliczności jego popełnienia oraz właściwości osobiste oskarżonego uznał, że brak jest podstaw do orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności gdyż nie występuje potrzeba i konieczność resocjalizacji tego oskarżonego w warunkach zakładu karnego. W ocenie Sądu odwoławczego kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na maksymalny okres próby uwzględnia w sposób należyty zarówno dyrektywy jak również cele kary określone w art. 53 k.k. i jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego jak również stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu w pkt XLVI wyroku czynu.

Natomiast bezpodstawne i w części również wewnętrznie sprzeczne są pozostałe zarzuty obrazy prawa procesowego, błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy prawa materialnego odnośnie kwalifikacji prawnej zawarte w pkt I i II petitum przedmiotowej apelacji. Ta wewnętrzna sprzeczność wynika z faktu, że w odniesieniu do tego samego czynu skarżąca kwestionuje zarówno ustalenia faktyczne jak również ocenę prawną zachowania oskarżonego dokonaną przez Sąd meriti. Jest zaś oczywiste, i wynika to z utrwalonego orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak i również Sądów Apelacyjnych, że zarzut określony w art. 438 pkt 1 k.p.k. powinien być postawiony dopiero wówczas gdy skarżący w całości akceptuje dokonane ustalenia faktyczne.

Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniom skarżącej nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Dokonana przez ten Sąd ocena zgromadzonych w sprawie dowodów w tym wyjaśnień składanych przez oskarżonego A. Ś. zdaniem Sądu odwoławczego nie nosi cech dowolności w rozumieniu art. 7 k.p.k. Analizując treść omawianego zarzutu oraz jego uzasadnienia stwierdzić należy, że autorka apelacji nie wykazała w sposób przekonujący żeby ocena wyjaśnień oskarżonego zawierała błędy natury faktycznej lub logicznej, lub też nie respektowała zasad wiedzy logiki oraz doświadczenia życiowego. W takiej sytuacji brak jest podstaw aby zakwestionować ocenę wyjaśnień oskarżonego A. Ś. zawartą na str. 509 – 511. Sąd Okręgowy nie dopuścił się również naruszenia art. 410 k.p.k. gdyż przy analizie i ocenie dowodów nie pominął żadnego z dowodów oraz okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, zaś te dowody które zostały uznane za wiarygodne stały się podstawą dokonanych ustaleń faktycznych.

Nie zasługuje również na uwzględnienie w zasadniczej części zarzut z pkt 2 w którym wymieniono art. 424 k.p.k. i 410 k.p.k. Sporządzone przez Sąd meriti uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wymogi formalne określone w art. 424 k.p.k. i pozwala na dokonanie instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku w kontekście postawionych w apelacji zarzutów. Jedynie w zakresie okoliczności wskazanych w pkt 2d i dotyczących kwestii wskazania okoliczności mających znaczenie dla określenia rodzaju i wymiaru kary orzeczonej

wobec oskarżonego należy przyznać rację skarżącej, że Sąd meriti tych okoliczności nie przeanalizował w sposób wszechstronny i właściwy i dlatego też skutkowało to zmianą wyroku w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego A. Ś. kary pozbawienia wolności.

Nie jest również zasadny zarzut określony w art. 438 pkt 3 k.p.k. Dokonane bowiem przez Sąd meriti ustalenia faktyczne w tym te dotyczące działania oskarżonego z góry powziętym zamiarem wyłudzenia zwrotu należności podatkowych wbrew twierdzeniom skarżącej są prawidłowe i mają pełne oparcie w materialne dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Z tego też względu brak jest podstaw do ich zakwestionowania przez Sąd odwoławczy.

Za chybiony i bezpodstawny oraz przedwczesny uznać należy zarzut obrazy prawa materialnego postawiony z ostrożności procesowej. Z dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych oraz opisu czynu przypisanego oskarżonemu A. Ś. wynika, że swoim zachowaniem wyczerpał on wszystkie znamiona występku określonego w art. 286 § 1 k.k. Z uwagi na wysokość kwoty należności podatkowych zawartej w opisie czynu zasadnie również zastosowano art. 294 § 1 k.k. Nie budzi również żadnych wątpliwości kwestia zastosowana przez Sąd meriti przy kwalifikacji prawnej czynu przypisanego temu oskarżonemu - art. 12 k.k. oraz art. 65 k.k.

wniosek

	<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie</p> <p>- o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	<p>Brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego oraz uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania skutkowało nieuwzględnieniem złożonych wniosków. Natomiast nieuwzględnienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary spowodowało zmianę wyroku w tym zakresie i orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	
	Apelacja obrońcy oskarżonego J. B.	
	zarzut	
	<p>1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. przez dowolną ocenę dowodów, bez ich należytego uzasadnienia, przy bezpodstawnym pominięciu</p> <p>wyjaśnień oskarżonego i wydanie wyroku opartego na de facto nieokreślonych dowodach, wobec braku w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji tak ustaleń faktycznych,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

dowodów, jak i uzasadnienia prawnego w odniesieniu do osoby oskarżonego J. B.;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez brak w uzasadnieniu wydanego wyroku ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym czynu zarzuconego J. B., w tym w szczególności wskazania faktów potwierdzających nakłonienie przez oskarżonego L. W. do popełnienia przestępstwa, okoliczności tego zdarzenia, użytych sposobów oraz wiedzy i możliwości wpływania przez oskarżonego na w/w świadka w zakresie podejmowanych przez niego decyzji gospodarczych, a także świadomości oskarżonego co do przestępczego charakteru działań świadka i współoskarżonego I.;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. polegające na przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów i dokonania ich dowolnej i arbitralnej oceny, poprzez brak jakiegokolwiek uzasadnienia podstawy prawnej skazania oskarżonego, tj. przypisania mu popełnienia przestępstwa z art. 18§1 dkk w zw. z art. 205§1 i § 21 dkk w zw. z art. 58 dkk, w tym jakiegokolwiek analizy wypełnienia przesłanek popełnienia przestępstwa przez J. B. określonych tymi przepisami;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że

	<p>strony nie kwestionowały stanu faktycznego sprawy, w sytuacji gdy oskarżonych B. od początku kwestionował swój udział w transakcjach pomiędzy L. W. a R. I. (1);</p> <p>5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przypisaniu oskarżonemu winny, a zatem uznaniu, że działał z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim kierunkowym w oparciu jedynie o dowolną ocenę Sądu, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z wyjaśnień oskarżonego, a także braku innych dowodów jego popełnienia.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Zasadny jest wniosek końcowy dotyczący uniewinnienia oskarżonego J. B. od czynu zarzucanego mu w pkt 27 aktu oskarżenia i przypisanego w pkt XLVIII zaskarżonego wyroku. Należy bowiem stwierdzić, że opis czynu przypisanego oskarżonemu nie jest kompletny w zakresie wszystkich znamion występku określonego w art. 286 § 1 k.k. Z treści tego przepisu wynika, że jednym z tych znamion jest działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez oskarżonego, który doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego podejmowania przedsiębranego dziania. Natomiast z opisu czynu zawartego w pkt 27 aktu skarżenia</p>	

	<p>wynika, że opis ten nie jest kompletny gdyż nie wynika z niego, że oskarżony J. B. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Sąd Okręgowy w pkt XLVIII zaskarżonego wyroku nie zmienił opisu tego czynu a jedynie zmienił jego kwalifikację na art. 18 § 1d k.k. w zw. z art. 205 § 1 i § 2¹ w zw. z art. 58 d.k.k. (Kodeks karny z 19 kwietnia 1969 r.).</p> <p>Podkreślić jednak należy, że wskazany przepis zastosowany przez Sąd Okręgowy tj. art. 205 § 1 i § 2¹ d.k.k. również zawierał znamię w postaci działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zatem aby mogło dojść do prawidłowego zastosowania tego przepisu należało uzupełnić opis czynu przypisanego oskarżonemu o powyższe znamię, że działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Skoro Sąd meriti tego nie uczynił to uznać należy, że doszło do wadliwego zastosowania prawa materialnego tj. art. 205 § 1 i § 2¹ d.k.k. w sytuacji gdy opis tego czynu nie jest kompletny w zakresie wszystkich znamion przestępstwa oszustwa.</p> <p>Powyższa wadliwość skutkować musiała zmianą zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem oskarżonego J. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Z uwagi bowiem na kierunek zaskarżenia Sąd odwoławczy nie mógł uzupełnić tego elementu opisie czynu.</p>	
	wniosek	
	<ul style="list-style-type: none"> - o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Z uwagi na niekompletność przy ustalaniu wszystkich znamion przypisanego występku zasadny jest wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.	
	Apelacja obrońcy oskarżonej D. K. (1)	
	zarzut	
	- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść tego orzeczenia wynikający z naruszenia, przy ocenie dowodów i ich mocy zasady obiektywizmu (art.4 kpk), zasady swobodnej oceny dowodów (art.7 kpk) oraz zasady rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść osoby oskarżonej (art.5§2 kpk) polegający na niesłusznym przyjęciu, iż oskarżona podejmując w ustalonym czasie wskazaną działalność gospodarczą prowadzącą się do transakcji handlowych nabycia towarów od określonego podmiotu i następnie ich sprzedaży wskazanej spółce z siedzibą za granicą kierowała się z góry powziętym zamiarem osiągnięcia nienależnej korzyści majątkowej w postaci tzw. zwrotu naliczonego podatku VAT wprowadzając Urząd Skarbowy W. T. w błąd co do rzeczywistego charakteru zawieranych transakcji, albowiem wprowadzane do obrotu towary miały zawyżone	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

ceny, obrót ten był pozorny i nacełowany na obejście przepisów prawa podatkowego a nadto nie uzasadniony racjami gospodarczymi, co w konsekwencji doprowadziło do szkody w mieniu o znacznej wartości - podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony we wzajemnym ze sobą powiązaniu, z uwzględnieniem wskazanych zasad procesowych nie pozwalał na tego rodzaju ustalenie albo winien prowadzić co najmniej do wniosku, iż istniejące nie dające się usunąć wątpliwości odnoszące się do motywów działania oskarżonej i jej nastawienia wolitywnego w zakresie podejmowanych poczynąć gospodarczych, zrealizowanych w ramach zarejestrowanych jawnych przedsięwzięć, zgłaszanych określonym podmiotom skarbowym, rozliczanych z zastosowaniem obowiązujących regulacji prawnych, podlegają rozstrzygnięciu na korzyść oskarżonej.

Nadto - alternatywnie - na zasadzie art.438 pkt.3 k.p.k.:

- rażąco niewspółmierność (surowość) kary pozbawienia wolności oraz nadmierną dolegliwość (surowość) środka karnego w postaci zasądzenia od oskarżonej w oparciu o przepis art.46§1 kk (w brzmieniu obowiązującym w dniu 8 maja 2001r.) na rzecz Skarbu Państwa kwoty 2 476 527,60 zł wyrażające się w wymierzeniu oskarżonej, osobie niekaranej, kobiecie niemal 60-letniej, mającej dobrą opinię, cierpiącej na poważne schorzenie narządów ruchu, wymagającej kolejnej operacji ortopedycznej, której rola w przypisywanym jej czynie zabronionym miała charakter

	<p>firmujący działania osób drugih, kary izolacyjnej w rozmiarze większej niż dwa lata pozbawienia wolności nie pozwalającej na zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonywania - przez co wyrok ten przekracza stopień winy oskarżonej, pomija względy na humanitaryzm karania, nie spełnia funkcji prewencji ogólnej i szczególnej a co do wysokości zastosowania finansowego środka karnego czyni karę oczywiście nieumiarkowaną, nierealną do wykonania jako przekraczającą możliwości oskarżonej.</p>	
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
	<p>Bezpodstawny i chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia gdyż dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia dotyczące także kwestii działania oskarżonej D. K. (1) z góry powziętym zamiarem oraz pozostałych okoliczności wymienionych w treści zarzutu są prawidłowe i mają pełne oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, który został przeanalizowany i oceniony zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów zawartą w art. 7 k.p.k. oraz przy respektowaniu pozostałych przepisów procedury karnej dotyczących kwestii gromadzenia, analizy i oceny dowodów. Zdaniem Sądu odwoławczego przedstawione przez autora omawianej apelacji wywody mają charakter wyłącznie polemiczny i nie zawierają przekonujących argumentów, podważających dokonane przez Sąd meriti ustalenia</p>	

faktyczne. Z tego też względu brak jest podstaw do uwzględnienia omawianego zarzutu.

Za chybiony i bezpodstawny uznać również należy zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności oraz nadmiernej dolegliwości środka karnego w postaci zasądzenia od oskarżonej w oparciu o art. 46 § 1 k.k. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 2.476.527,60 zł.

Należy stwierdzić, że omawiany zarzut określony w art. 438 pkt 4 k.p.k. ma charakter wyłącznie ocenny i w tym miejscu należy odwołać się do wcześniej dokonanych rozważań zawartych w niniejszym uzasadnieniu odnośnie charakteru przedmiotowego zarzutu oraz podstaw do jego uwzględnienia. W kontekście tego uznać należy, że orzeczona wobec oskarżonej D. K. (1) kara pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Przy jej wymiarze zostały uwzględnione wszystkie istotne okoliczności zarówno łagodzące jak również obciążające, jest ona adekwatna do stopnia winy oskarżonej, stopnia społecznej szkodliwości oraz charakteru czynu przypisanego D. K. (1). Zauważyć należy, że z opisu czynu określonego w pkt 30 aktu oskarżenia wynika, że oskarżona doprowadziła Urząd Skarbowy W. – T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 12.382,638 zł z tytułu zwrotu należnego podatku VAT.

Zdaniem Sądu odwoławczego mając na uwadze rolę oskarżonej w popełnieniu przypisanego jej czynu oraz wysokość wskazanej wyżej kwoty nie można uznać, że orzeczona wobec D. K. (1)

	<p>kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą rażąco niewspółmiernie surową. Zasadnie również zasądzono od oskarżonej kwotę 2.476.527,60 zł tytułem obowiązku częściowego naprawienia szkody.</p> <p>Podniesiona przez autora apelacji kwestia wieku oskarżonej, jej dotychczasowej niekaralności oraz aktualnego stanu zdrowia nie może w takiej sytuacji mieć decydującego znaczenia przy określeniu wymiaru i rodzaju kary orzeczonej wobec oskarżonej oraz obowiązku naprawienia szkody. Podkreślić należy, że wysokość zasądzonej na podstawie art. 46 § 1 k.k. kwoty jest adekwatna do wysokości wyrządzonej przez oskarżoną szkody i zgodnie z treścią wskazanego przepisu Sąd Okręgowy miał obowiązek zasądzić określoną kwotę na wskazanej podstawie.</p>	
	wniosek	
	- o zmianę wyroku całości poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu ewentualnie o zmianę wyroku odnośnie orzeczenia o karze	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
	Niezasadność podniesionych zarzutów apelacyjnych oraz brak okoliczności podlegających z urzędu skutkowało nieuwzględnieniem zawartych w przedmiotowej apelacji wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	W odniesieniu do oskarżonego J. B. niekompletność opisu czynu w zakresie jego znamion.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Brak w opisie czynu oraz dokonanych ustaleniach faktycznych znamienia działania oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej skutkowało koniecznością uznania, że oskarżony nie wyczerpał swoim zachowaniem znamion przypisanego mu występku i jego uniewinnieniem.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wyrok utrzymany w mocy w całości odnośnie oskarżonych L. K., J. I., R. I., M. K., H. S., M. Ł. i D. K.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Niezasadność podniesionych zarzutów apelacyjnych, brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu oraz brak podstaw do zmiany wyroku lub też uchylenia skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku w omawianym zakresie.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>Wyrok zmieniony odnośnie osk. J. B. poprzez jego uniewinnienie, natomiast odnośnie oskarżonych M. J., O. K., J. M., K. C., J. E., R. G., D. M., J. D.- O., W. S., G. W., W. Z., A. Z., A.</i>	

<i>B., A. Ś., B. K. – zmianą w zakresie orzeczonych wobec tych oskarżonych kar.</i>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Zmiana wyroku we wskazanym zakresie wynika z uwzględnienia w całości lub części podniesionych zarzutów apelacyjnych oraz okoliczności zawartych w uzasadnieniach apelacji.	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
I t.5 i III	W zakresie oskarżonego J. B. kosztami postępowania obciążony został Skarb Państwa z uwagi na uniewinnienie tego oskarżonego. W stosunku do pozostałych oskarżonych na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono ich od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS
Zbigniew Kapiński Anna Zdziarska Katarzyna Capałowska